

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ,

ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΟΒΙΒΑΣΕΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ, ΣΕ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΗΣ.

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΩΣΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΙΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΠΙΑΣΜΑΤΑ, ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ, ΤΙΜΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ ΤΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΑΛΙΑ.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ ΕΝΤΕΧΝΑ ΚΑΛΛΩΠΙΣΘΕΙ, ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΝΑ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΕΙ ΑΠΑΝΤΑΣ, ΚΛΗΡΟ ΚΑΙ ΛΑΟ.

Είναι επομένως χρήσιμο να ανατρέξουμε στη Σοφία της Εκκλησίας, για να βρούμε τα προειδοποιητικά στοιχεία για το πρόβλημα, αλλά και τη μελλοντική εξέλιξη, διότι ακόμη και αυτή μας έχει γίνει γνωστή από τον προφητικό λόγο!

Δυστυχώς το κατασκεύασμα του Οικουμενισμού προωθείται μέσα στο σχέδιο της πολτοποίησης όλων των θρησκειών, και της εγκαθίδρυσης της Πανθρησκείας, η οποία θα επινοήσει νέα λειτουργικά σύμβολα, όπως αστέρι αντί σταυρού, ψευτοευαγγέλια κλπ, και θα γίνει η επίσημη θρησκεία στα χρόνια του Αντιχρίστου.

Αυτά λένε οι προφητείες...

- **Οι Απόστολοι:** (Το τέλος δεν θα έρθει) **...«εάν μη έλθη η αποστασία πρώτον και αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας...»** (Απ. Παύλος Θεσ. Β'β.3) δηλ. **θα προηγηθεί η αποστασία** από τον ερχομό του Αντιχρίστου, και μάλιστα αυτό είναι το κυριότερο εκκλησιαστικό σημάδι. Ήδη στα 2000 χρόνια, η Εκκλησία αντιμετώπισε και παραμέρισε πάρα πολλές αιρετικές ομάδες που αποστάτησαν απ' αυτή. Από τους σύγχρονους αποστάτες, και επομένως προδρόμους κατά το παρόν εδάφιο του Αντιχρίστου, είναι οι αποκομμένοι από τους Πατέρες της Εκκλησίας Ρωμαιοκαθολικοί, οι υποταγμένοι στο αιρετικό διευθυντήριο του Βατικανού, τους οποίους ξεπέρασαν οι διάφορες προτεσταντικές ομάδες σε αυθαιρεσία, προσθέτοντας αναρίθμητες αιρέσεις, καταργώντας την Παράδοση της Εκκλησίας, τη διδασκαλία των Θεοφόρων Πατέρων, και τη λειτουργική τάξη, και αντικαθιστώντας την με δικά τους επινοήματα. Στην εποχή μας όμως, επειδή το θέλουν τα αφεντικά και οι εργολάβοι - πολιτικοί της Νέας Τάξης, πρέπει όλους αυτούς τους ηγέτες "εκκλησιών" να τους αγκαλιάσουμε με «αγάπη». Κρίμα που δεν το είχαν πάρει χαμπάρι το μυστικό οι παλιοί Πατέρες, να λύσουν άνετα τα προβλήματα της εποχής των! Ούτε με τους αυτοκράτορες θα τα έβαζαν, ούτε με τους αιρετικούς, διότι θα τους έδειχναν "αγάπη"!!!

«Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού» (Απ. Παύλος Τίτ. Γ10). Οι Ορθόδοξοι όμως επιμένουμε να μετέχουμε συνεχώς σε συναθροίσεις αιρετικών... Και βέβαια υπάρχουν οι Αποστολικοί κανόνες που ορίζουν ότι επιβάλλεται να μην έχομε πνευματική επαφή μαζί τους, για όποιον τυχόν δεν κατάλαβε τα προηγούμενα αποσπάσματα των Γραφών... Πχ ο 10^{ος} κανών αναφέρει ότι όποιος συμπροσευχηθεί ακόμα και στο σπίτι του, με άτομο που δεν έχει (Μυστηριακή) κοινωνία (διότι δεν ανήκει στην ίδια με μας Ορθόδοξη Εκκλησία), να επιτιμάται με αφορισμό: «εί

τις ακοινωνήτω, καν εν οίκω συνεύξεται ούτος αφοριζέσθω». Και ο Απόστολος της αγάπης, ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, διευκρινίζει τι είναι (η κατά Θεόν) αγάπη: **«Και αυτή εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού».** (Ιω. Β', Α-6)

• **Ο ισαπόστολος Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «Οι κληρικοί θα γίνουν οι χειρότεροι και οι ασεβέστεροι των όλων».**

Στον τόμο των «Προφητειών» που θα το βρείτε επεξηγείται: Εδώ μιλάει και για ηθικά παραπτώματα (χειρότεροι), και για κακοδοξίες (ασεβέστεροι) πχ. Πανθηρσκεία... Όταν προχωρήσει το κακό τότε: «Όταν θα πηγαίνει ο παπάς σε σπίτι λαϊκού, μόλις θα φεύγει θα θυμιάζουν με θυμίαμα»...! Για να δηλώσουν με τον τρόπο αυτό, ότι δεν συμμερίζονται τις μη Ορθόδοξες αντιλήψεις και δοξασίες του.

• **Ο Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης, από όραμα του, το 1901: (Ο στάρετς Σεραφείμ του Σαρώφ, που τον ξεναγούσε στο μέλλον) «...Έδειξε, έπειτα, σε κάποια σύννεφα, και είδα ένα πλήθος από αναμμένα καντήλια που έκαιγαν με άσπρη φλόγα. Άρχισαν να πέφτουν προς το έδαφος το ένα μετά το άλλο κατά δεκάδες και κατά εκατοντάδες. Κατά την πτώση τους, σκοτείνιαζαν και γίνονταν στάχτες.**

Τότε ο γέροντας μου είπε, "Κοίτα!", και είδα σε ένα σύννεφο επτά καιόμενα καντήλια. Ρώτησα ποιο είναι το νόημα των καιόμενων καντηλιών που πέφτουν στο έδαφος και μου απάντησε: "Αυτές είναι οι εκκλησίες του Θεού που έχουν πέσει σε αίρεση, αλλά αυτά τα επτά καντήλια στα σύννεφα είναι οι επτά Εκκλησίες, της μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, που θα μείνουν μέχρι το τέλος του κόσμου!". (Μέχρι τον καιρό του Αντιχρίστου).

Είναι προφανές λοιπόν ότι το συνάθροισμα των πολλών ήδη πνευματικά σβηστών εκκλησιών δεν θα αποδώσει τίποτα χρήσιμο στους Ορθοδόξους. Αλλά αντίθετα θα τους παρασύρει σε πνευματική θολούρα μέχρι να δώσει ο Κύριος λύση. Στις ημέρες μας η πτώση των "εκκλησιών" έχει φτάσει σε δυσθεώρητα βάθη, εφ' όσον ήδη δημιουργούνται γέφυρες μεταξύ καμπαλιστών, αποκρυφιστών, και εκμοντερνισμένων Χριστιανών, και φτάνουμε στο σημείο να παρατηρούμε διαδηλώσεις "Χριστιανών" υπέρ του αναμενόμενου μεσσία των ραβίνων του Ισραήλ, δηλ του Αντιχρίστου!! Και ότι θα ιδρυθεί τελικά η θρησκεία του Αντιχρίστου από αυτό το κακό συναπάντημα φαίνεται από το παρακάτω απόσπασμα από το ίδιο όραμα:

«...Προχωρήσαμε περισσότερο και πήγαμε σε μια μεγάλη εκκλησία. Ήθελα να κάνω το σημείο του σταυρού, αλλά ο γέροντας με συμβούλευσε: «Δεν είναι ανάγκη να κάνεις το σταυρό σου, επειδή αυτό το μέρος είναι το βδέλυγμα της ερημώσεως». Η εκκλησία ήταν σκοτεινή και καταθλιπτική. Στην Αγία Τράπεζα ήταν ένα αστέρι και ένα Ευαγγέλιο με αστέρια. Κεριά καμωμένα από πίσσα καιγόntonουσαν και έτριζαν σαν καυσόξυλα. Το δυσκοπότερο στεκόταν εκεί, καλυμμένο με μια απαίσια βρωμιά. Υπήρχε κι ένα πρόσφορο με αστέρια. Ένας ιερέας στεκόταν μπροστά από την Αγία Τράπεζα με ένα πρόσωπο κατάμαυρο σαν πίσσα, και μια γυναίκα βρισκόταν κάτω από την Αγία Τράπεζα, καλυμμένη με κόκκινα και με ένα αστέρι στα χείλη της, και ούρλιαζε και γελούσε σε όλη την εκκλησία λέγοντας: "Είμαι ελεύθερη!" Σκέφτηκα: "Θεέ μου, πόσο τρομερό!"

Οι άνθρωποι, σαν τρελοί, άρχισαν να τρέχουν γύρω από την Αγία Τράπεζα, φωνάζοντας, σφυρίζοντας και χειροκροτώντας. Μετά, άρχισαν να τραγουδούν άσεμνα τραγούδια. Ξαφνικά, ένας κεραυνός άστραψε, ένα φοβερό αστροπελέκι αντήχησε, η γη σείσθηκε και η εκκλησία κατέρρευσε, στέλνοντας τη γυναίκα, τους ανθρώπους, τον παπά και τους υπόλοιπους στην άβυσσο. Σκέφτηκα: "Θεέ μου, πόσο τρομερό, σώσε μας!"

Ο γέροντας είδε αυτό που είχε γίνει, όπως κι εγώ. Τον ρώτησα: "Πάτερ, πείτε μου, ποια είναι η σημασία αυτής της φοβερής εκκλησίας"; Αποκρίθηκε: "Αυτοί είναι οι κοσμικοί άνθρωποι, οι αιρετικοί, οι οποίοι εγκατέλειψαν την μία Αγία, Καθολική (όπως λέει και το Σύμβολο της Πίστεως), και Αποστολική Εκκλησία και αναγνώρισαν την πρόσφατη νεωτερίζουσα εκκλησία την οποία ο Θεός δεν έχει

ευλογήσει. Σ' αυτή την εκκλησία δεν νηστεύουν, δεν παρακολουθούν ακολουθίες και δεν λαμβάνουν τη Θεία Κοινωνία"! Φοβήθηκα και είπα: "Ο Θεός μας ελεεί, μα καταριέται αυτούς με θάνατο"! Ο γέροντας με διέκοψε και είπε: "Μη θρηνείς, μόνο προσεύχου".

Θα τα βρείτε στον «Επίτομο». Βλέπετε ότι **παρ' όλο που υπάρχει δυσκοπότηρο, ο γέροντας λέει ότι δεν μεταλαμβάνουν**, διότι όλα είναι υποκριτικά και χωρίς χάρη Θεού. Θα παρατηρήσατε ότι οι νεωτεριστές - ιδρυτές αυτής της "εκκλησίας" είναι «κοσμικοί άνθρωποι», δηλ πρόκειται για τις προτεσταντικού τύπου αιρέσεις, που πράγματι γεννιούνται κατά εκατοντάδες κάθε χρόνο στη Δύση, και άλλες σβήνουν γρήγορα, ενώ άλλες με ισχυρότερες πλάτες (κόσμος, εξουσίας και χρήματος) διατηρούνται μέχρις ότου εγκαθιδρυθεί η Πανθηρσκεία ή θρησκεία του Αντιχρίστου. **Δυστυχώς δεν είναι η μόνη αίρεση αυτή, αλλά υπάρχει άλλη μεγαλύτερη που ρίχνει τους μαργαρίτες της Χριστιανικής διδασκαλίας στο γήινο πεδίο και τους καταπατούν οι υλιστικών φρονημάτων άνθρωποι:**

«...Προχωρήσαμε πιο πέρα, και ο γέροντας τάχυνε το βήμα τόσο που με δυσκολία τον προλάβαινα. "Κοίτα!", μου είπε. Είδα ένα μεγάλο πλήθος από ανθρώπους να καταδιώκονται από τους δαίμονες οι οποίοι τους χτυπούσαν με πασσάλους, με δίκρανα και γάντζους. Ρώτησα τον γέροντα ποιο είναι το νόημα αυτών των ανθρώπων. Μου αποκρίθηκε: Αυτοί είναι εκείνοι που απαρνήθηκαν την πίστη τους και άφησαν την Αγία, Καθολική, Αποστολική Εκκλησία και δέχθηκαν την καινούργια νεωτερίζουσα εκκλησία.

Αυτή η ομάδα, εκπροσωπεί τους ιερείς, τους μοναχούς, τις μοναχές, και τους λαϊκούς οι οποίοι απαρνήθηκαν τους όρκους τους, ή το γάμο τους, και δεσμεύθηκαν με το ποτό, την ανηθικότητα, και όλου του είδους τις βλασφημίες και τις διαβολές. Όλοι αυτοί έχουν τρομακτικά πρόσωπα και μια τρομερή δυσοσμία βγαίνει από τα στόματά τους. Οι δαίμονες τους χτυπούσαν, οδηγώντας τους στην τρομερή άβυσσο, από την οποία βγαίνουν οι φλόγες της κολάσεως. Ήμουν πολύ φοβισμένος. Έκανα το σημείο του σταυρού ενώ προσευχόμενος, ο Κύριος να μας αποτρέψει από τέτοια μοίρα»...

Εδώ παρατηρείται ότι στην θρησκεία αυτή, δεν υπάρχουν ούτε ηθικοί φραγμοί, ούτε στοιχειώδης πνευματικός έλεγχος του κακού, αλλά αντίθετα ξεχειλίζουν η ανηθικότητα, οι βλασφημίες και διαβολές. Μάλιστα υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά στις αρχές αυτής της «θρησκείας» από αυτές του Χριστιανισμού. Δεν πρόκειται εδώ για σταδιακή φθορά των Ορθοδόξων από τη μεριά των δυτικών προτεσταντικών ομάδων.

Πως μπορούσε να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, να μετακινηθούν πολλοί πιστοί τόσο ξαφνικά σε μια εντελώς αντίθετη παράταξη, με μόνο υλιστικούς στόχους και με εντελώς αντίθετες πνευματικές αρχές; **Αυτό κατορθώθηκε από το ξαφνικό ξέσπασμα της κομμουνιστικής επανάστασης με ιδεολογία που είναι εν προκειμένω η "θρησκεία" του οράματος.** Η ιδεολογία αυτή ή καλύτερα θρησκεία, βρήκε πρόσφορο έδαφος στη Ρωσία, με πολλά θύματα, ιδιαίτερα κατά τη θολή περίοδο της Επανάστασης, και από εκεί εξαπλώθηκε σε πολλά μέρη της Γης.

Ο αθεϊσμός των κομμουνιστών εκφράζεται ακριβώς σαν θρησκεία, με απόλυτα δόγματα, παρά τις ψευτο-επιστημονικές προφασιολογίες. Διότι η επιστήμη μαζί με την γνώση μεταβάλλεται, **ο αθεϊσμός όμως στον κομμουνισμό είναι δόγμα αμετάβλητο** από την ίδρυσή του. Την εποχή του Αντιχρίστου θα γίνει συγκερασμός των υπολοίπων θρησκείων με αυτή του αθεϊσμού. Μόνο που ο τότε κυβερνήτης (Αντίχριστος) θα εμφανισθεί στους υλιστές ανθρώπους της εποχής, σαν εξέλιξη του μέχρι τότε "υπανάπτου" ανθρώπου, σε μια μορφή **superman** που θα προέλθει κατά ένα μέρος από την εξέλιξη της επιστήμης. Αυτό είναι αποδεκτό και από τον κομμουνισμό, ο οποίος θα έχει επανεμφανισθεί τότε στην εξουσία. Το άλλο μέρος που θα συμβάλλει στην ενσάρκωση του **superman - Αντιχρίστου** θα είναι η μαγεία και ο Σατανάς, αλλά αυτό δεν θα γίνει γνωστό στους πολλούς. (Αυτά από τον «Επίτομο» στον οποίο επίσης θα μάθετε ότι πράγματι θα γεννηθεί μέσα από την εξέλιξη της επιστήμης, και συγκεκριμένα της Γενετικής ο Αντίχριστος, και άλλα πολλά από τους αγίους στάρτες της Ρωσίας...)

• **Ο στάρτης και μάρτυς Ανατόλιος ο νεότερος**, της Όπτινα (+1922) έχει να προσθέσει κάτι διευκρινιστικό των παρόντων - μελλοντικών γεγονότων, πιο συγκεκριμένα μιλάει στον υποτακτικό του, για το **πως θα καταλάβουν τα ηνία στην Εκκλησία και τα Μοναστήρια οι άνθρωποι που προετοιμάζουν την άφιξη του Αντιχρίστου:**

«Ο εχθρός του ανθρωπίνου γένους θα δρα με πανουργία για να οδηγήσει στην αίρεση, αν ήταν δυνατόν, και τους εκλεκτούς. Δεν θα ξεκινήσει με την ψυχρή απώθηση των δογμάτων της Αγίας Τριάδος, της Θεότητας του Κ. Ιησού Χριστού, και της παρθενίας της Θεοτόκου, αλλά θα ξεκινήσει ανεπαίσθητα να καταστρέφει τις διδασκαλίες και τις παραδόσεις της Εκκλησίας και την μεγάλη τους πνευματικότητα, που έφτασε σε μας μέσω των Αγίων Πατέρων, από το Άγιον Πνεύμα.

Λίγοι θα παρατηρήσουν αυτά τα καλοπιάσματα του εχθρού, μόνον εκείνοι που είναι πολύ πεπειραμένοι στην πνευματική ζωή. **Οι αιρετικοί θα αποκτήσουν ισχύ πάνω στην Εκκλησία, και θα τοποθετήσουν τους υπηρέτες των παντού.** Οι ευλαβείς θα ατενίζονται καταφρονητικά.

Ο ίδιος ο Κύριος είπε ότι από τους καρπούς των θα τους αναγνωρίσετε, και έτσι, από τους καρπούς των καθώς και από τις ενέργειές των αιρετικών, προσπαθήστε να τους διακρίνετε από τους αληθινούς ποιμένες. Αυτοί είναι πνευματικοί κλέφτες, διαρπάζοντας τη πνευματική ποιμήνη, και θα εισέλθουν στο μαντρί (την Εκκλησία), σκαρφαλώνοντας με κάποιο άλλο τρόπο, χρησιμοποιώντας δύναμη και καταπατώντας τους ιερούς κανόνες. Ο Κύριος καλεί αυτούς ληστές (Ευαγ. Ιω. 10/1). Πράγματι, η πρώτη τους ενέργεια θα είναι η καταδίωξη των αληθινών ποιμένων, η φυλάκιση και η εξορία τους, διότι χωρίς αυτό θα είναι αδύνατο γι' αυτούς να διαρπάσουν το ποίμνιο.

Γι' αυτό το λόγο παιδί μου, όταν βλέπεις **την καταπάτηση της πατερικής παραδόσεως, και των θείων εντολών στην Εκκλησία**, των εντολών που ορίσθηκαν από το Θεό, γνώριζε ότι οι αιρετικοί έχουν ήδη εμφανισθεί, αν και κατά το χρόνο δράσης τους μπορεί να κρύβουν την ασέβειά τους, ή να καταστρέφουν την Αγία Πίστη ανεπαίσθητα, προκειμένου να επιτύχουν καλύτερα στην σαγήνευση και προσκόλληση των απείρων στα δίχτυα τους.

Η καταδίωξη θα κατευθύνεται όχι μόνον εναντίον των ποιμένων αλλά εναντίον όλων των δούλων του Θεού, διότι όλοι όσοι θα καθοδηγούνται από την αίρεση δεν θα υποφέρουν την ευσέβεια. Αναγνωρίστε αυτούς τους λύκους με ένδυμα προβάτου από τις υπερήφανες διαθέσεις τους και την αγάπη της ισχύος. Θα είναι συκοφάντες, προδότες, παντού δεικνύοντες έχθρα και κακοήθεια. Γι' αυτό ο Κύριος είπε ότι οι καρποί τους θα τους κάνουν γνωστούς. Οι αληθινοί υπηρέτες του Θεού είναι ταπεινοί, αγαπούν τον συνάνθρωπό τους και είναι υπάκοοι στην Εκκλησία.

Οι Μοναστές θα ταλαιπωρηθούν υπερβολικά από τους αιρετικούς, και η μοναστική ζωή θα καταφρονηθεί. Τα (ενεργά) Μοναστήρια θα σπανίζουν, ο αριθμός των μοναχών θα ελαττωθεί, και αυτοί που θα παραμείνουν θα υποφέρουν από βία. Αυτοί που μισούν την μοναστική ζωή, εντούτοις, έχοντας μόνο την αμφίεση της ευσεβείας, θα αγωνίζονται να προσελκύσουν τους μοναχούς με το μέρος τους, υποσχόμενοι σ' αυτούς προστασία και κοσμικά αγαθά, και απειλώντας αυτούς που τους αντιτίθενται με εξορία.

Αυτές οι απειλές θα προκαλέσουν μεγάλη απόγνωση στους μικρόψυχους, αλλά εσύ παιδί μου, να χαίρεσαι για το ότι έχεις ζήσει μέχρι αυτό τον καιρό, διότι **τότε οι πιστοί που δεν θα έχουν δείξει άλλες αρετές, θα λάβουν στέμματα, μόνο διότι θα έχουν μείνει σταθεροί στην πίστη**, σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου:

«Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω κα' γώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν Ουρανοίς» (Ματθ. 1-32).

«Φοβού τον Κύριο τέκνο μου. Φοβού να χάσεις το στέμμα που ετοιμάστηκε για σένα, φοβού το να ριχτείς από το Χριστό στο εξώτερο σκότος και στα αιώνια

βάσανα. Στάσου γενναίος στην πίστη, και αν είναι αναγκαίο, υπόμεινε καταδίωξη και άλλες λύπες, διότι ο Κύριος θα είναι μαζί σου και οι άγιοι Μάρτυρες και πνευματικοί θα κοιτάζουν σε σένα και τον αγώνα σου με ευχαρίστηση.

Αλλά αλλοίμονο στους μοναχούς εκείνες τις ημέρες που θα καθηλωθούν από ιδιοκτησίες και πλούτη, οι οποίοι λόγω της αγάπης της ειρήνης (ανάπαυσης) θα είναι έτοιμοι να υποταχθούν στους αιρετικούς. **Θα αποκοιμίζονται την συνείδησή τους**, λέγοντας «Εμείς διατηρούμε και σώζουμε το Μοναστήρι και ο Κύριος θα μας συγχωρήσει». **Οι ατυχείς και τυφλοί αυτοί δεν λογαριάζουν καθόλου ότι δια της αιρέσεως οι δαίμονες θα εισέλθουν στο Μοναστήρι, και κατόπιν δεν θα είναι ένα Άγιο Μοναστήρι, αλλά μόνο τοίχοι, από τους οποίους η Χάρη θα έχει απομακρυνθεί.**

Ο Θεός εντούτοις είναι ισχυρότερος από τον εχθρό, και δεν θα εγκαταλείψει ποτέ τους δούλους του. Οι αληθινοί Χριστιανοί θα παραμείνουν μέχρι το τέλος αυτής της περιόδου, μόνο θα προτιμήσουν να ζουν σε απομονωμένα ερημικά μέρη». (Από το Orthodox Life, τ.3, του 1993)

Η σταδιακή απομάκρυνση από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας έχει αρχίσει με την υποστήριξη μερίδας του Πανεπιστημιακού κατεστημένου, που επιτρέπει ή και προωθεί σοφιστικές λύσεις για να ξεπεραστούν οι ισχυρές δογματικές βάσεις της Ορθοδοξίας, χάριν της κενοδοξίας των ατόμων της Πανθησκείας και των Νεοταξικών συμφερόντων. Δύο τέτοιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις αναφέρει ο ηγούμενος της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου του Αγίου Όρους.

Η κατάληψη βέβαια των ηγετικών θέσεων της εκκλησίας δεν πρόκειται να επιτευχθεί πλήρως πριν την εποχή της εμφάνισης του Αντιχρίστου. Τώρα όμως είναι εποχή γενικής πρόβας όλων αυτών, και αποκάλυψης των διαλογισμών και της πίστης του καθ' ενός, είτε μικρού κατά τα εκκλησιαστικά αξιώματα, είτε μεγάλου. Το ότι όμως η πλάνη θα επικρατήσει και τελικά θα εγκατασταθεί, φαίνεται και από τα επόμενα.

• **Προφητεία και συμβουλές του σάρετς Λαυρεντίου του Chernigov (+1950, περιέχεται επίσης στον «Επίτομο»):**

«Θάρθει καιρός που θα ανακαινίσουν ακόμη και τις κλειστές εκκλησίες, και θα τις στερεώσουν όχι μόνο εξωτερικά αλλά και εσωτερικά. Θα χρυσώνουν τους θόλους και τα καμπαναριά. Αλλά όταν αυτός ο καιρός περάσει, θα μπει η εποχή της βασιλείας του Αντιχρίστου. Προσεύχεσθε στον Κύριο να δώσει παράταση χρόνου, που θα μπορούσαμε να στερεώσουμε τους εαυτούς μας, διότι τρομερά χρόνια μας περιμένουν.

Δεν βλέπετε πόσο υποκριτικά έχουν ετοιμασθεί όλα; Όλες οι εκκλησίες θα είναι απόλυτα μεγαλοπρεπείς, όπως ποτέ πριν. Αλλά κανείς δεν πρέπει να πηγαίνει σ' αυτές τις εκκλησίες (την εποχή του Αντιχρίστου, τονίζεται). Ο Αντίχριστος θα στεφθεί βασιλιάς σε ένα μεγάλο ναό στην Ιερουσαλήμ με την συμμετοχή κλήρου...

...Θα υπάρχουν εκκλησίες, αλλά οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν πρέπει να πηγαίνουν σ' αυτές, διότι η αναίμακτη Θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού δεν θα προσφέρεται εκεί. Αντ' αυτού θα γίνονται σατανικές συναθροίσεις. Και εξ αιτίας της ανομίας, η Γη θα αρνείται να προσφέρει καρπούς...

...Πηγαίνετε στην εκκλησία όσο ακόμα υπάρχει καιρός, ειδικότερα για τη Λειτουργία, κατά την οποία η αναίμακτη θυσία προσφέρεται για τις αμαρτίες όλου του κόσμου. Να εξομολογείσθε και να λαμβάνετε το Σώμα και Αίμα του Κυρίου Ιησού πιο συχνά, και ο Κύριος θα σας στερεώσει».

Αυτά από τον σάρετς αρκούν. Όσα λέγονται εδώ είναι σύμφωνα και με τους παλιούς πατέρες, πχ τον άγιο Θεοδώρητο Κύρου:

• **Θεοδώρητος Κύρου: Χριστόν εαυτόν (ο Αντίχριστος) και Θεόν ονομάζων, και των καλουμένων θεών διελέγχων το ψεύδος, όπερ αυτός εν τοις παρεληλυθόσι χρόνοις εκράτυνε. Ναόν δε Θεού τας εκκλησίας εκάλεσεν (ο Απόστολος), εν αϊς**

αρπάσει την προεδρίαν, Θεόν εαυτόν αποδεικνύναι πειρώμενος. (Ερμηνεία στις επιστολές του Απ. Παύλου)

Στον «Επίτομο» επεξηγείται ως εξής: Αναφέρεται εδώ, ότι ο Απόστολος, σαν Ναός Θεού ονόμασε τις εκκλησίες! Άρα αν και θα κτισθεί χάριν του Αντίχριστου ο Ναός της Ιερουσαλήμ, εν τούτοις ο Αντίχριστος θα καταλάβει την προεδρία όλων των εκκλησιών και θρησκειών! Δηλ. θα εγκατασταθεί σαν κεφαλή στην Πανθρησκεία με παραμέριση συγχρόνως των δογμάτων των άλλων θρησκειών και αποκλειστικά δική του "λατρεία" μέσα σ' αυτές. **Και έτσι θα καταργήσει τις ψευδείς θρησκείες, που ο ίδιος ο Σατανάς μέχρι τότε στερέωνε!** Δυστυχώς θα προσεταιρισθεί και αποστάτες Ορθοδόξους. Τότε η αληθινή Εκκλησία του Χριστού θα ζει τόσο φοβερές στιγμές, όπως ακριβώς έζησε την εποχή της Σταύρωσης ο ιδρυτής της Ιησούς Χριστός. (Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ, στον Επίτομο).

Οι Ορθόδοξοι που ζουν στη Δύση, κρούουν επίσης το καμπανάκι του κινδύνου.

- **Ο αιδεσ. John Breck, Καθηγητής της Βιοηθικής:**

Για τους Ορθοδόξους υπάρχει αληθινά πόλεμος που λυσομανά. Η θρησκευτική πίστη του δυτικού κόσμου έχει λεπτυνθεί και ίσως έχει διαλυθεί. Οι κυριότερες εκκλησίες έχουν αυξανόμενα αποδεχθεί την πολιτική ορθότητα (δηλ. την τυφλή υπακοή στους πολιτικούς) και τον ηδονισμό. Όχι μόνο πρόδωσαν τη χορεία των Μαρτύρων, αλλά έχουν απορρίψει κάθε μορφή ασκητισμού, που είναι το θεμέλιο της αγιότητας. (Από το άρθρο: «Βιοηθικές προκλήσεις στη νέα χιλιετία»).

- **Στάρετς Σεραφείμ της Βύριτσα, (+1949):**

«Θα έλθει εποχή, όταν όχι οι διωγμοί, αλλά τα χρήματα, οι ανέσεις και οι απολαύσεις θα διώξουν τους ανθρώπους από τον Θεό, και τότε θα χαθούν περισσότερες ψυχές απ' ότι στους καιρούς του ανοικτού πολέμου κατά του Θεού. Από τη μια θα ξαναστήνουν σταυρούς και θα επιχρυσώνουν τους τρούλους και από την άλλη παντού θα βασιλεύει το ψεύδος και το κακό. Η πραγματική Εκκλησία θα διώκεται πάντα και οι άνθρωποι θα σωθούν μόνο μέσα από τις θλίψεις και τις αρρώστιες. Οι διωγμοί θα είναι ύπουλοι και απρόβλεπτοι. Θα είναι πολύ φοβερό να ζει κανείς τότε... Λυπάμαι αυτούς που θα ζουν τότε...».

Από τον "Επίτομο" το παραπάνω. όπως και το επόμενο. Ο μεγάλος γέροντας της Ρωσίας, ο στάρετς Σεραφείμ του Σαρώφ, προείδε και αυτός, όχι μόνο το παραστράτημα στην πίστη, αλλά και την δριμύτατη τιμωρία στην αιωνιότητα, των ηγετών της Εκκλησίας που θα αφήνανε την πίστη να νοθευτεί:

- **Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ: «Ο Κύριος απεκάλυψε σε μένα τον ταπεινό Σεραφείμ, ότι θα υπάρξουν μεγάλες δυστυχίες στη ρωσική γη. Η Ορθόδοξη πίστη θα καταπατηθεί, και οι ιεράρχες της Εκκλησίας του Θεού και άλλοι κληρικοί θα απομακρυνθούν από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας. Και για αυτό ο Κύριος θα τους τιμωρήσει δριμύτατα. Εγώ, ο άθλιος Σεραφείμ, ικέτευσα εναγωνίως τον Κύριο για τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, ότι θα μπορούσε να με αποστερήσει από το Βασίλειο του Ουρανού, και να δώσει συγχώρηση σε εκείνους».**

Αλλά ο Κύριος απάντησε: «Δεν πρόκειται να δώσω συγχώρηση σε εκείνους, διότι διδάσκουν διδασκαλίες, εντάλματα ανθρώπων, και με τη γλώσσα τους με τιμούν, αλλά η καρδιά τους απέχει μακριά από Εμένα».

Είναι προφανές, ότι η απομάκρυνση από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας σημαίνει υποχωρήσεις στις πιέσεις από το (ντόπιο και διεθνές) σάπιο πολιτικό και θρησκευτικό κατεστημένο με κάποια μάταια ανταλλάγματα υλικών απολαβών, τιμών κλπ. Σύμφωνα πάντως με μόνο όσα λέγει ο έγκριτος στάρετς, **ας παύσουν να ονειρεύονται 3η Ρώμη οι Ρώσοι!**

Ποιος θα τους δώσει την Τρίτη Ρώμη; Οι διπλωματικές τους προσπάθειες και πιέσεις ή η στρατιωτική τους ισχύς; Αν επέτρεπε ο Θεός κάτι τέτοιο, τότε η Μόσχα θα γινόταν όχι Τρίτη Ρώμη, αλλά 2η Νέα Υόρκη, ή 2ες Βρυξέλλες ή κάτι παρόμοια

πλανεμένο και συσκοτισμένο με τις πόλεις αυτές, από τα νοήματα του «άρχοντος κόσμου τούτου».

Ας συμμαζευτούν καλύτερα από τα ανοίγματα προς το Βατικανό και τα αγκαλιάσματα προς τη δική τους πολιτική και οικονομική ολιγαρχία. Ήδη σαν στόχος του Ρωσικού πατριαρχείου στις σχέσεις με το Βατικανό δεν είναι η απομόνωση του τελευταίου από τη Ρωσική Γη, αλλά όπως δηλώθηκε*, το κατάλληλο παζάρεμα ώστε μία επίσκεψη του πάπα στη Ρωσία να είναι ουσιαστική! Επί πλέον η σχέση του Ρωσικού πατριαρχείου με τις μυστικές υπηρεσίες των σοβιετικών, και τους κληρονόμους των (τη Μαφία) δημιουργεί αφορμές σκανδαλισμού και απομάκρυνσης των ασθενών στην πίστη Χριστιανών από την Εκκλησία. Επίσης η παρουσία τους στα Οικουμενιστικά και Πανθρησκευτικά συνέδρια έχει πλέον γίνει έντονα αισθητή. Όλα αυτά ισχύουν αναλογικά και για τους Έλληνες Ορθοδόξους...

* Επίσκοπος Ιλαρίων Alfeyev: "...Και οι δυο πλευρές συνεργάζονται και προετοιμάζονται για μια «ιστορική συνάντηση» μεταξύ του Πάπα (Ρώμης) και του Πατριάρχη της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η συνάντηση δεν έχει συμβεί ακόμη «όχι επειδή το αρνηθήκαμε, αλλά επειδή θέλουμε να αλλάξει πράγματα, και όχι απλά να είναι ένα γεγονός πρωτοκόλλου», είπε ο αντιπρόσωπος του Πατριαρχείου Μόσχας. («Η Ορθόδοξη Εκκλησία θα πρέπει να σκεφτεί μια τακτική συμμαχία με τους Καθολικούς» - interfax 21-2-2006).

Είναι για γέλια και για κλάματα το πως πλέον ψάχνουν να βρουν προφάσεις για να εξυπηρετήσουν ανορθόδοξα συμφέροντα οι εκκλησιαστικοί ταγοί, όπως ο παραπάνω επίσκοπος που βρήκε "όρο" για να στηριχθεί το αλυσιβερίσι με τους παπικούς: τακτική λέει όχι δογματική συμμαχία! Στο τέλος όμως γιατί και με τον έξω από εδώ να μην γίνουν συνεταίροι οι εξυπνάκηδες αυτοί;

Ας κοιτάξουμε ένα απόσπασμα από κείμενο του συγχωρεμένου πατριάρχη Αλεξανδρείας Πέτρου Ζ', για τον Οικουμενισμό:

"Ο Οικουμενισμός, όμως στις μέρες μας χρησιμοποιείται και με κάποια διαφοροποιημένη έννοια, η οποία εκφράζει την παγκόσμια συγχώνευση των διαφόρων θρησκειών, χριστιανικών και μη, σε μία παγκόσμια θρησκεία. Ο Οικουμενισμός αυτός, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας σύγχρονος Συγκρητισμός, απορρίπτεται ανεπιφύλακτα, κυριολεκτικά και **χωρίς συζητήσεις** από την Ορθόδοξη Εκκλησία"***

Προσέξτε τι λέει: απορρίπτεται **"χωρίς συζητήσεις"**. **Τότε γιατί συνεχίζονται οι συζητήσεις;!...** Αν μάλιστα είμαστε αμετακίνητοι στα θέματα της πίστεως... Παρόμοια άρθρα δεν μπορεί παρά να είναι αποτελέσματα κωμικοτραγικής προσπάθειας δικαιολογίας των αδικαιολογήτων.

Το συγκεκριμένο άρθρο έχει και άλλα αξιοπρόσεκτα σημεία, όπως όταν λέγει ότι:

"Η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού επιδιώκει και θέλει τον **"επί ίσοις όροις"** διάλογο με τις ετερόδοξες Εκκλησίες και χριστιανικές Ομολογίες. Θέλει τον διάλογο εκείνον, που θα είναι βασισμένος επάνω στο φόβο του Θεού και την ομολογία της μιας θείας Αλήθειας που απεκάλυψε στον κόσμο ο ενσαρκωμένος Λόγος και Υιός του Θεού Πατρός, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός. Επιδιώκει διάλογο που αποβλέπει στην αγάπη του ανθρώπου και που θα ενώνει τους πάντας κάτω από την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία σαν ένα σώμα, το μυστικό Σώμα του Χριστού".

Δηλ. δεν φτάνει που επιμένουμε σε ατέρμονα διάλογο, εφ' όσον οι διαβουλεύσεις μπήκαν στην τελική τους ευθεία αμέσως μετά το Β' Παγκ. Πόλεμο (1948, 1η Συνέλευση του WCC στο Άμστερνταμ), αγωνιζόμαστε αφού έχουμε αρνηθεί τη διαφύλαξη της Αλήθειας που μόνο εμείς οι Ορθόδοξοι σαν κληρονομιά κατέχουμε, να είμαστε στο διάλογο "επί ίσοις όροις"!

Πράγμα που και αυτό ευθύς εξ αρχής δεν επιτυγχάνεται, διότι οι ομάδες αυτές των ετεροδόξων είναι αριθμητικά πολύ περισσότερες από τις ομάδες των Ορθοδόξων (συνολικά το WCC λέει ότι 348 "εκκλησίες" συμμετείχαν στην 9η Συνέλευση της Βραζιλίας το 2002), παρόλο που αριθμούν οι περισσότερες λιγότερα μέλη, και **ακριβώς πάνε στις ψηφοφορίες "επί ίσοις όροις", και εμείς καυχώμεθα που το δεχθήκαμε!**

Επίσης μιλάει, για την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, στην οποία θα ενωθούν όλοι. Αυτό όμως είναι δυνατόν να γίνει με υποχωρήσεις των άλλων από τις δογματικές θέσεις των "ομολογιών" τους και μόνο.

Συνεπώς **ή δεν είμαστε ειλικρινείς** και προσπαθούμε να αλλάξουμε τους άλλους μόνο, χωρίς να αποκαλύπτουμε ότι εμείς δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να αλλάξουμε, ή **σκοπεύουμε να συνδιαλλαγούμε σε θέματα πίστεως αμετακίνητα όχι μόνο από ανθρώπους αλλά και από αγγέλους, οπότε αυτό σημαίνει αλλοίωση της Ορθοδοξίας χάριν της προσέγγισης με τις ομάδες αυτές, δηλαδή ξεκάθαρη αποστασία.**

Σε όλες τις περιπτώσεις είμαστε ηττημένοι, διότι **αν και είμαστε οι πνευματικά ισχυροί, παζαρεύουμε τη θέση μας, σαν να μην αξίζουμε τίποτα!**

Και φθειρόμαστε από τις επαφές αυτές, που γίνονται όχι με μεμονωμένα πρόσωπα, αλλά **με πνευματικά σταθεροποιημένες στην πλάνη τους ομάδες** (κατά την επιεικέστερη έκφραση).

Τι άλλο, εκτός απο φθορά, θα μπορούσε να συμβεί, όταν οι ομάδες αυτές έχουν ξεκινήσει την ύπαρξή τους, και συνεχίζουν να τη στηρίζουν πάνω **στο δόγμα της αυθαιρέσις;**

Αυθαίρετα, όταν του κάπνισε κάποιου έφτιαξε "ομολογία", αυτή που εμείς πρέπει συμμετέχοντας "επί ίσοις όροις" να αναγνωρίζουμε σαν εκκλησία. Αυθαίρετα με ότι δογματικές αρχές ήθελε την προσδιόρισε, αυθαίρετα μπορεί να προσθέτει και να αφαιρεί πάνω στις αρχές αυτές, χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα. Ο εκκλησιαστικός ηγέτης στις περισσότερες ομάδες είναι υπόλογος μόνο στον εαυτό του, μη ελεγχόμενος από κανένα άλλο. Ούτε δημοκρατικό - συνοδικό πολίτευμα υπάρχει, για να ελέγχει την πορεία της εκκλησίας αυτής μέσα από ακλόνητες αρχές. Ούτε σοβαρότητα υπάρχει σ' αυτήν την αυτοαποκαλούμενη Χριστιανική εκκλησία ή ομολογία, **και προφανώς κανένα σοβαρό κράτος στον κόσμο δεν μπορεί να την υιοθετήσει σαν επίσημη εκκλησία του!**

Η Εκκλησία όμως που ίδρυσε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, και παρέλαβαν οι Απόστολοι, και συνεχίζει να διατηρείται ανέθευτη μέχρι σήμερα μόνο στην Ορθοδοξία, δεν έγινε από ανθρώπινη προσπάθεια όπως αυτές της Δύσης, και δεν μπορούμε επομένως να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε εμείς με διαλόγους κάτι από Αυτήν.

Αν θέλουμε να αλλάξουμε τους άλλους, πρέπει να τους καλέσουμε από την αρχή να αποδεχθούν τη Θεόπνευστη δομή της Εκκλησίας μας, και όχι να πάμε για διάλυση οι Ορθόδοξοι, επειδή ο Σατανάς έχει φιλτράρει το πνεύμα του κόσμου τούτου με το ψυχοπαραλυτικό φάρμακο της διατυμπανιζόμενης ψευτοειρήνης, ψευτοαγάπης και ψευδασφάλειας, και οι ηγέτες αποχαυνωμένοι από αυτό παίζουν το παιγνίδι του, που είναι καταστροφικό για τις ψυχές, πρώτα απ' όλα τις δικές τους!

Όσοι από τους εκκλησιαστικούς ηγέτες έχουν ασκητική παιδεία, γνωρίζουν τι είναι **κενοδοξία**, και φοβούνται να παρακολουθήσουν τους κοσμικούς ηγέτες στην πλάνη τους, διότι η ποιμαντική τους ευθύνη είναι τεράστια. Ας ευχηθούμε ο Θεός να δίνει σωστούς ηγέτες στην Εκκλησία Του.

** Λόγος στο 12ο Διεθνές Συνέδριο "Ανθρωποι και Θρησκείες", "Οικουμενισμός", 31η Αυγούστου 1998.

Και κοσμικοί αναλυτές υποστηρίζουν, με τα δικά τους κριτήρια, (όπου οι θρησκείες και οι πολιτισμοί των χωρών έχουν μεν γι' αυτούς διαφορές, απροσδιόριστης όμως αξίας), όπως ο καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Μπάρνι Φράνκο Κασάνο, ότι ο Οικουμενισμός της Παγκοσμιοποίησης σαν θεωρητικό μοντέλο καταβρόχθισης των πάντων και ομογενοποίησής των δεν στέκει, και όπως γράφεται στο γαλλικό περιοδικό «Makss» συμπεραίνει: "Με άλλα λόγια, ο μόνος δυνατός και αποδεκτός Οικουμενισμός δεν είναι αυτός που κηρύσσει την πλανητική ομογενοποίηση αλλά αυτός που εργάζεται διαρκώς στα περιθώρια και στα σύνορα των πολιτισμών για να διατηρεί ανοιχτούς τους δρόμους της μεταξύ των επικοινωνίας..."

Και παρατηρεί: "...Παντού και πάντοτε η Δύση θέλει επομένως να εμφανίζεται ως η μόνη θεραπεία. Ο πολιτισμός της, τα προϊόντα της, και οι γνώσεις της, προτείνονται ως η πανάκεια για να βγει ο υπόλοιπος πλανήτης από την κόλαση της πριν τα νεωτεριστικά χρόνια εποχής!"

Επομένως το τερατούργημα του Οικουμενισμού ακόμη και μεταξύ των κοσμικών ανθρώπων της Δύσης, που μάλλον δεν έχουν ιδέα περί της αξίας της πίστωσης των Ορθόδοξων και της μοναδικότητάς της, αμφισβητείται σαν βλαβερό και υπερήφανο επιπόνημα. **Οι Ορθόδοξοι εκκλησιαστικοί ηγέτες δεν πρέπει πολύ περισσότερο να αντιτίθενται σ' αυτό;**

Ο Οικουμενισμός αντί να επικρατήσει σαν πνεύμα αδελφοσύνης εκεί που χρειαζόταν, δηλ στην εξαπλωμένη σ' όλο τον κόσμο Ορθοδοξία, επικράτησε και ξεκίνησε να εφαρμόζεται αποφασιστικά σαν τελεσίδικη ιδέα, από την πνευματικά υπανάπτυκτη και πλανεμένη Δύση, η οποία μάλιστα από υπερηφάνεια, δεν επιδέχεται καμμία αντιλογία και συμβουλή, πάνω στον χαραγμένο από γήινες σκοπιμότητες δρόμο, προς την γενική πολτοποίηση των αξιών και των θρησκειών.

Θα περιμέναμε, σαν Ορθόδοξοι, ανοικτό κοντράρισμα με τον Οικουμενισμό από τη μεριά της Ορθόδοξης Ρωσίας, αλλά φαίνεται ότι δυστυχώς η εκεί επίσημη Εκκλησία έχει μπει στην γραμμή υποτέλειας των θελημάτων των κοσμικών συμφερόντων. Αν είναι όντως έτσι, τότε θα επαληθευθεί δυστυχώς η προφητεία του **Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ**, που προέβλεψε την μετά τη στρατιωτική θητεία της Ρωσίας (κομμουνισμό) **πλήρη εκκοσμίκευση των εκκλησιαστικών αρχόντων, και μάλιστα προείδε, αυτό είναι το φοβερότερο, την τρομακτική τιμωρία τους στην Αιωνιότητα...**

Για τον λόγο αυτό ο μεγάλος στάρετς είπε ότι θα επανεμφανισθεί, θα πάει στο Ντιβέγιεβο, το γυναικείο Μοναστήρι που ο ίδιος ίδρυσε και το είχαν κλείσει οι κομμουνιστές, **όπως και ήδη έγινε το 1991**, και στο οποίο τον υποδέχθηκε η τελευταία επιζώσα μοναχή με τη λαμπάδα που είχε ο ίδιος δώσει για τον σκοπό αυτό όταν διαβιούσε επί της γης, **και από εκεί με φοβερά θαύματα καλεί τον κόσμο σε αληθινή πίστη και μετάνοια...**

Ένα στοιχείο που παρασύρει μάλλον εύκολα τους λαούς, ακόμη και τους Ορθόδοξους Σλαβικούς, μια και αναφερόμαστε στη διδασκαλία των Ρώσων στάρετς, είναι ότι συνήθως δεν δίνουν την προτεραιότητα που πρέπει στα θέματα της πίστωσης, σε σχέση με άλλα, όπως τα εθνικά ή μάλλον εθνικιστικά θέματα. Διότι τα γνήσια πατριωτικά θέματα, όταν η πατρίδα κινδυνεύει, καλύπτονται υπό την πνευματική σκέπη της αρετής της φιλοπατρίας. Το να θέλουμε όμως να μεγαλώσουμε τη χώρα μας ή και να την κάνουμε υπερδύναμη, για να εξουσιάζουμε τους υπόλοιπους λαούς, δεν είναι πνευματικά σωστό, είναι στενοκέφαλος εθνικισμός.

Αν αγωνιζόμαστε δίνοντας προτεραιότητα όχι στα φθαρτά γήινα οφέλη, αλλά στις αιώνιες αξίες που αναπαύουν από αυτή τη ζωή την ψυχή κάθε ανθρώπου, και οδηγούν στην αληθινή αγάπη μεταξύ των λαών, δηλ όταν πριν από όλα θέλουμε να εφαρμοσθούν οι εντολές του Θεού στη Γη, τότε αυτά που δεν επιτυγχάνουν οι άλλοι με τις ισχυρές υλικές τους δυνάμεις, κατορθώνονται εύκολα με την ευλογία του Θεού.

Έτσι αυτοί που λατρεύουν την υλική ισχύ, και όχι τον Δημιουργό, επιστρατεύουν στρατούς, υπερόπλα, ψυχολογικές πιέσεις με τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης κλπ, αλλά δεν θα υπερισχύσουν: "Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν· ημείς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν". (ψαλμός 19ος)

Μόνο στην εποχή του Αντιχρίστου, θα επιτρέψει ο Θεός να φανεί ότι αυτό που σκεπτόντουσαν σαν τέλειο σύστημα διοίκησης πάνω στη Γη, οι άθεοι, οι αιρετικοί και λοιποί εχθροί της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού, πραγματοποιημένο τότε, δεν ήταν παρά μια πλανεμένη φαντασία που τους πρόβαλε στο μυαλό ο σατανάς, και τίποτε άλλο.

Για το λόγο αυτό **αναμένουμε την έκβαση των γεγονότων του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου, που θα επαναφέρει στο προσκήνιο την Βυζαντινή ευσέβεια**, και μάλιστα θα

βοηθηθούν και όλοι οι άλλοι Ορθόδοξοι λαοί, από αυτό. Μέχρι τότε, να μην απατάται κανείς από τα ψευδοσχήματα ευσεβείας, ιδιαίτερα των πολιτικών αρχηγών των ημερών μας, ξένων και ντόπιων. Η ιστορία, που απομένει, θα τους θυμάται σαν υποδείγματα προς αποφυγήν...

Επίσης παρά τη θρησκευτική κρίση, **ας μην βιάζεται** κανείς να ανατρέξει σε δοκιμασμένα αποτυχημένες μεθόδους, ειδικά στην Ελλάδα, ανεξαρτητοποίησης από την επίσημη Εκκλησία στην οποία ανήκει. Η διαίρεση είναι στόχος του πονηρού. Επίσης καιροφυλακτούν άλλοι εξ ίσου μεγάλοι κίνδυνοι... Ας ενισχύει απλώς με την υποστήριξη του τους ευσεβείς αρχιερείς, ιερείς και όσους πιστούς γνωρίζει, και **ας μην φοβάται**:

Ο Κύριος υποσχέθηκε για την Εκκλησία του ότι οι Πύλες του Άδου, της ασεβείας και των αιρετικών, δεν θα την καταλάβουν, δηλ. πάντα θα υπάρχουν έστω και λίγοι ευσεβείς σ' αυτήν μέχρι της Συντελείας.

Επί πλέον κοιτάξτε τα σημάδια των καιρών, όχι από τους αστρολόγους, αλλά από τις Προφητείες της Ορθόδοξου Εκκλησίας, και συγκρίνετέ τα με την πραγματικότητα. Διαβάστε το Ευαγγέλιο, την Αποκάλυψη, τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, τον γ. Παΐσιο τον Αγιορείτη κλπ, και θα δείτε ότι **έρχεται ο Μεγάλος (3ος Παγκόσμιος ή Γενικός) Πόλεμος...**

Όλα θα γίνουν πολύ γρήγορα. Και μετά τα πράγματα θα αλλάξουν ριζικά. Οι δυνάμεις του σκότους θα περιορισθούν πάλι, και ο κόσμος θα κυβερνάται θρησκευτικά και πολιτικά από συνετούς και θεοφοβούμενους ανθρώπους... Γιαυτό **ας συντονισθούμε στη λύση που έρχεται μετά τον Πόλεμο, τη λύση που περιγράφεται από τις Ορθόδοξες προφητείες, την οποία θα δώσει ο Θεός!** Μέχρι τότε να ευχόμαστε υπέρ του φωτισμού των ηγετών της Εκκλησίας, τωρινών και μελλοντικών.

Για να συνδεθούμε με την Ιστορία, μέσα από μια κριτική θεώρησή της από πνευματική άποψη, και να δούμε πως αξιολογείται το πρόβλημα του Οικουμενισμού, συνιστάμε ιδιαίτερα το παρακάτω κείμενο από τον **π. Λάμπρο Φωτόπουλο: «Ένας αιώνας Οικουμενισμού»** («Παρακαταθήκη» τ.40), **διότι αποτελεί νοηματικό συμπλήρωμα στα προηγούμενα.**



ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ*

Ἐλεγείο στὸν νέον Ἰσραήλ
τοῦ π. Λάμπρου Φωτοπούλου

«... καὶ ἔδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»
(Λουκ. 19,44)

Εἰσαγωγή

Διαβάζουμε στὴν ἁγία Γραφή:

«Ὁ Νῶε ἔγινε γεωργός, ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴ γῆ καὶ φύτεψε ἀμπέλι. Καὶ ἤπιε ἀπὸ τὸ κρασί τοῦ ἀμπελιοῦ του καὶ μέθυσε. Πάνω στὸ μεθύσι του γυμνώθηκε μέσα στὸ σπίτι του. Τότε εἶδε ὁ γυιὸς του Χάμ τὴ γύμνια τοῦ πατέρα του καὶ θγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι διατυμπανίζοντας τὸ γεγονός στὰ δύο ἀδελφία του. Τὰ δύο ἀδελφία ὅμως, ὁ Σὴμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, πῆραν ἕνα σκέπασμα καὶ πισωπερπατώντας γιὰ νὰ μὴν δοῦν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατέρα τους πῆγαν καὶ τὸν σκέπασαν» (Γένεση 8,20-23).

Οἱ γραμμὲς πού χαράζουμε πιὸ κάτω ξεκινοῦν ἀπὸ μιὰ διάθεση παρόμοια μὲ αὐτὴν τῶν δύο γιῶν τοῦ Νῶε. Βλέποντας τὴν γύμνια στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος τὴν τελευταία Ἑκατονταετία, προσπαθοῦμε, πισωπερπατώντας (δηλαδή, γυρίζοντας πίσω σὲ ἀνάλογα παραδείγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς), νὰ ξαναφέρουμε ὡς γνήσιοι υἱοὶ –καὶ ὄχι ὡς πατέρες καὶ διδάσκαλοι– τὴν ἀρμόζουσα σὲ αὐτὸν εὐπρέπεια. Γνωρίζουμε ὅτι τὴν εὐπρέπεια αὐτὴ δίδει μόνον ἡ ἀκριβὴς τήρηση τῶν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ γενικὰ ὁ σεβασμὸς τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα πνευματικὸ μεθύσι στὸ ὁποῖο ὅποιος συμμετέχει δέν καταλαβαίνει ὅτι χάνει τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ὅπως ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν πτώση ἔχοντας ἀπωλέσει τὴν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρραψε φύλλα συκῆς γιὰ νὰ κρύψει τὴν γύμνια του ἔτσι καὶ οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενιστὲς προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὴν παντελεῖ ἔλλειψη ἁγιαστικῆς Χάριτος μὲ διαχριστιανικὲς συναντήσεις, πού δέν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ ἀνεμοδαρμένα φθινοπωρινὰ φύλλα.

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παραμένει πάντα ἡ σεπτὴ κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρέπει νὰ στηρίζεται παντοιοτρόπως. Συνηθίζεται βέβαια νὰ θεωροῦνται στήριξη τὰ ἐγκωμιαστικά λόγια, οἱ οἰκονομικὲς παροχὲς ἀποφάσεων καὶ μὴ πηγές, ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν κρατικῶν καὶ μὴ πηγῶν, ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν ἀποφάσεων τῶν εὐαρίθμου συνθέσεως ὀργανῶν του. Ἀλλὰ τέτοια στήριξη μποροῦν νὰ δώσουν στὸ Πατριαρχεῖο –καὶ ἴσως δίδουν– καὶ αὐτοὶ ἀκόμη πού θὰ ἐπιθυμοῦσαν... τὴν ἐξαφάνισή του. Αὐτὲς εἶναι ἀνώδυνες παροχὲς γιὰ ὄσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὴν Ὁρθοδοξία. Γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά: Ὁφείλουμε νὰ στηρίζουμε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ μὲ τὴν οἰκοδομητικὴ κριτικὴ. Αὐτὴ πού δέν ἀρνεῖται τὴν οὐσία τῆς Ἀλήθειας.

Ἄν τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του ἢ ὄχι ἐναπόκειται στὴν κρίση τοῦ χριστιανοῦ ἀναγνώστου.

Περίπτωση πρώτη

Ἡ Ἁγία Γραφή προσφέρει σαφεῖς ἐξηγήσεις γιὰ νὰ κατανοοῦμε τίς αἰτίες καὶ νὰ προβλέψουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πράξεών μας. Ἀπὸ τότε πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τὰ ἔσχατα ἰσχύουν οἱ ἴδιοι πνευματικοὶ νόμοι. Ὁ συνετός ἄνθρωπος, πού μελετᾷ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ γνωρίζει καὶ νὰ προβλέπει τίς συνέπειες τῶν διαφορῶν ἐνεργειῶν του, τί δηλαδή θα συμβῆ ἂν ἀκολουθήσει τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο δρόμο. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ καὶ σὲ κοινωνικὸ, ἔθνικὸ καὶ παγκόσμιο. Δέν ἔκρυψε ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς Δημιουργίας, τίς συνέπειες τῆς μελλοντικῆς του παράβασης, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν προειδοποίησε ὅτι «ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε...»¹. Σὲ πάμπολλες ἄλλες περιπτώσεις ὁ Θεὸς μὲ ἔμφαση τονίζει στὸν

1. Γεν.2,17.

παλαιό Ἰσραήλ τίς καταστροφικές συνέπειες πού ἔχει ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τίς ἐντολές Του «...ἐάν μεταοτῆ ἡ καρδιά σου καί μή εἰσακούσης καί πλανηθῆς ... ἀναγγέλλω σοι σήμερον ὅτι ἀπωλεία ἀπολείσθε καί οὐ μή πολυήμεροι γένησθε...»². Διαβάζοντας κανεῖς τήν Ἁγία Γραφή διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τό καλό καί τό κακό, τήν ζωή καί τόν θάνατο, τή σωτηρία καί τήν ἀπώλεια.

Οἱ ἐθνικές καταστροφές τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ εἶναι τό φυσιολογικό ἀποτέλεσμα τῆς παράβασης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα ἡ ἐπιστροφή στήν πίστη δίνει τή σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση στόν ταπεινωμένο λαό. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, βαδίζοντας πρὸς τό ἐκούσιο Πάθος γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, μέ πολύ πόνο, ἐξαγγέλλει στήν Ἱερουσαλήμ τίς συνέπειες τῆς ἀνυπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, οἰκτιροντάς τιν μέ τά ἐξῆς πονεμένα λόγια «... καί ἐδαφιοῦσί σε καί τά τέκνα σου ἐν σοί, καί οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπί λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τόν καιρόν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»³.

Ὁλη ἡ Παλαιά Διαθήκη διαπνέεται ἀπό αὐτήν τήν ἰδέα, ὅτι δηλαδή ἡ παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ὀδηγεῖ σέ καταστροφή, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν Του, παρά τίς προσωρινές δοκιμασίες, ὀδηγεῖ σέ σωτηρία καί εὐδαιμονία τοῦ λαοῦ. Ἀρνήθηκε ὁ παλαιός Ἰσραήλ τό Θεό καί ὁ Θεός τόν ἐγκατέλειψε. Οὔτε Βασιλεία, οὔτε Ἱερωσύνη, οὔτε χάρη ὑπάρχει σήμερα στόν λαό αὐτόν. Ἀντίθετα στόν νέο Λαό τοῦ Θεοῦ, τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἔδωσε καί χάρη καί ἱερωσύνη, ἀλλά τοῦ εἶχε χαρίσει καί βασιλῆιο ἐλεύθερο, πού κράτησε πάνω ἀπό χίλια χρόνια. Ἐπειδή καί ὁ νέος αὐτός λαός πολλές φορές ἀποστάτησε καί ἀρνήθηκε τή μοναδική Ἀλήθεια, ὑπέστη τίς ἴδιες ὀδυνηρές συνέπειες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ.

Περίπτωση δεύτερη

Δεκέμβριος 1452 μ.Χ. Ἡ Κωνσταντινούπο-

λη, τό προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, πού γιά χίλια καί πλέον χρόνια ἄντεξε σέ ποικίλες ἐπιδρομές μέ μόνη τήν προστασία τῆς Θεοτόκου, εἶναι πολιορκημένη ἀπό τούς Ὀθωμανούς. Μερικούς μήνες μετά θά πέσει στά χέρια τους. Ἦδη ὁμως μέσα στήν Πόλη ἔχει γίνει ἡ πνευματική πτώση καί ἔχει συντελεστεῖ ἡ οὐσιαστική καταστροφή. Στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 μ.Χ. ἔγινε μιᾶ ἐπίσημη λειτουργία στή Μητρόπολη, τήν Ἁγία Σοφία, μέ τήν παρουσία τοῦ Αυτοκράτορα καί τῆς Αὐλῆς. Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης μνημονεύθηκαν μαζί στά Δίπτυχα σάν ὁμόψυχοι ἀδελφοί. Στό τέλος αὐτῆς τῆς Λειτουργίας διαβάστηκε καί τό διάταγμα τῆς Φλωρεντίας γιά τήν Ψευδοένωση μέ τούς Λατίνους. Ὁ καρδινάλιος Ἰσίδωρος, ἕνας προδότης, πρῶην ὀρθόδοξος κληρικός, ἐπιθυμώντας νά ἀποδείξει στά ὑψηλά ἀφεντικά του στή Ρώμη ὅτι κέρδισε τήν ὑπόθεση τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν Ὁρθόδοξων, ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν κατάμεστη ἀπό κόσμο. Ἴσως νά εἶχε δίκιο. Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη μέσα στήν Ἁγία Σοφία μόνον κληρικοί πού δεχόταν τήν ἔνωση μέ τό Παπισμό ἐπιτρεπόταν νά λειτουργοῦν⁴.

Ὁ Γεννάδιος καί οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Πόλης γνώριζαν πολύ καλά ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, μετά ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη κρατική ἀποστασία. Κλείστηκαν στά κελιά τους προβλέποντας καί ἀναμένοντας τήν ἐπερχόμενη συμφορά. Ὁ Ὁρθόδοξος Λαός, ὅταν μετά ἀπό χρόνια, ἐρμήνευσε ὀρθά καί κατάλαβε καθαρά τίς ἐθνικές συνέπειες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀνταρσίας στό Θεό, τραγούδησε πονεμένα:

«Παύσατε τό Χερουβικό καί ἄς χαμηλώσουν τ' Ἀγία γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νά τουρκέψη».

Ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι πιστεύουν μερικοί ἱστορικοί ἡ Πόλη δέν ἀλώθηκε στίς 29 Μαΐου 1453 ἀλλά στίς 12 Δεκεμβρίου 1452. Μέχρι τότε ὁ ἀγώνας γινόταν γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τήν μοναδική ἀληθινή Πίστη στόν Κόσμο. Ὅταν

2. Δευτ. 30,17-18.

3. Λουκ. 19,44.

4. Στήβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταφραση Νικολάου Κ. Παπαρρόδου, Ἀθήνα 1979, σ. 126.

αυτή προδόθηκε, τότε κατέρρευσε και κάθε διάθεση αγώνα. Δεν είχε πλέον η Αυτοκρατορία τίποτα ιερό να προστατεύσει.⁵ Η ίδια ή προστάτις της, η Παναγιά, εγκατέλειψε τον πλανημένο λαό.

Στις 28 Μαΐου 1453, παραμονή της Άλωσης Ὁρθόδοξοι και Παπικοί ἔψελναν μαζί ὕμνους, ἐπαναλάμβαναν ἀπελπισμένα τό «Κύριε Ἐλέησον» και ἐπεχειροῦσαν μιά ἀποτυχημένη λιτανεία. Παρών ἦταν και ὁ Ἀυτοκράτορας μέ τούς καρδιναλίους. Εἶχαν ξεχασθεῖ πλέον ἐντελῶς οἱ λόγοι τῶν πατέρων και τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού τόνιζαν ὅτι ἡ ἀποστασία ἀπό τήν ἀληθινή πίστη ἐμποδίζει τήν ἐνεργεια τῆς θείας Χάριτος. «Ὅταν τás χεῖρας ἐκτείνητε πρὸς με, ἀποστρέψω τούς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν και ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν... Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών»⁶. Ἡ Βασιλεύουσα εἶχε γίνει πόρνη. Τό βράδυ πρὶν ἀπό τήν Ἄλωση «Ὁλος ὁ Λαός εἶχε ἔλθει νά ἐξομολογηθεῖ και νά κοινωνήσει, ἀδιαφορῶντας, ἄν τήν Κοινωνία θά τοῦ τήν ἔδινε ὀρθόδοξος ἢ καθολικός»⁷. Τό ἔγκλημα εἶχε πλήρως συντελεσθεῖ.

Ἡ νύχτα ἦταν Πανσέληνος, ἀλλά ἐντυπωσιακά γεγονότα σημεῖωσαν τήν ἔλλειψη τῆς Θεῆς Παρουσίας στήν Πόλη. Τρεῖς ὥρες ἐγινε ἔκλειψη τῆς Σελήνης και βαθύ σκοτάδι. Πυκνή ὁμίχλη εἶχε καλύψει τήν Πόλη για νά κρύψει τήν ἀναχώρηση τῆς Θεομήτορος ἀπό αὐτήν. Ὅταν σηκώθηκε ἡ ὁμίχλη, ἕνα παράξενο φῶς φάνηκε νά παίζει γύρω ἀπό τόν τροῦλο τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, πού τό εἶδαν και Ρωμοὶ και Τοῦρκοι. Ὅλοι κατάλαβαν τήν ἀπουσία τῆς θεϊκῆς προστασίας ἀπό τήν Πόλη. Ὁ Σουλτάνος, βέβαιος για τήν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του ἔδιωξε και τίς τελευταῖες ἀπαισιόδοξες σκέψεις για λύση τῆς πολιορκίας, πού τόν εἶχε ταλαιπωρήσει τόσους μῆνες.

Ἐπιτίθεται για τελευταία φορὰ. Ὁ Θεός τοῦ παραδίνει τήν Πόλη.

Ὁ Παπισμός και ἡ Ψευδοένωση ἀπεδειχθησαν περίτρανα «ψευδῆς ἵππος εἰς σωτηρίαν»⁸.

Ἡ περίοδος τῶν Ὁθωμανῶν

Ἡ περίοδος τῶν Ὁθωμανῶν ὑπῆρξε για τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μιά ἀπό τίς πιό δοξασμένες περιόδους τῆς ἱστορίας της. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐγινε Ἐθναρχία. Ἀνέλαβε τήν προστασία και τή φροντίδα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Μ. Ἀσίας και τῆς Εὐρώπης, πού τούς τρεῖς προηγούμενους αἰῶνες ἦταν ἀποκομμένοι ἀπό αὐτό και ζοῦσαν στήν ἀνασφάλεια και τούς διωγμούς, ἀφ' ἑνός τῶν βαρβάρων Σταυροφόρων και ἀφ' ἑτέρου τῶν Μογγόλων τοῦ Ταμερλάνου, καθὼς και ἀπό τά προβλήματα πού δημιουργοῦσαν οἱ ἐσωτερικές συγκρούσεις τῶν Τουρκικῶν φυλῶν.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐγινε ὁ Ἐθναρχῆς τῶν Ρωμαίων (Βυζαντινῶν) και κάτω ἀπό τόν Ὁθωμανό διετήρησε τήν ἐνότητα τοῦ Ἐθνους και τήν ἴδια γεωγραφική ἔκταση περίπου πού εἶχε τό Κράτος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. Ἐτσι μποροῦσε κανεὶς νά ταξιδεύει ἀπό τή Νιγηρία μέχρι τόν Εὐξείνιο Πόντο, γνωρίζοντας μόνον ρωμαίικα (ἐλληνικά). Οἱ Ὁρθόδοξοι πρόκοψαν, ἐγιναν πλούσιοι, ἀπέκτησαν γνώσεις. Ἡ ἀνοδος τῆς ἀστικῆς τάξης τούς βρῆκε ἔτοιμους στήν πρωτοπορία τῆς ἱστορίας. Τά περικαλλῆ ἀρχοντικά τῆς Μ. Ἀσίας δείχνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Παράλληλα ἐγινε ἡ αὐτοκάρθωση στήν Ἐκκλησία ἀπό ὄλες τίς Λατινικές ἐπιδράσεις και τούς Δυτικούς ἐπηρεασμούς, ἐμφανεῖς και ἀφανεῖς. Οἱ λυσώδεις ἐπιθέσεις τῆς αἰρετικῆς Δύσης ὁμως δέν σταμάτησαν οὔτε μετά τήν ὑποταγή τῆς ρωμηοσύνης. Σέ πάρα πολλές πε-

5. Ὁ Πάπας για τούς «Βυζαντινοὺς» ταυτιζόταν μέ τόν Ἀντίχριστο. Καὶ αὐτό ὄχι μόνον γιατὶ προσπαθοῦσε νά ἀντικαταστήσει τό Χριστό στή Γῆ, ἀλλά και γιατὶ τό ὄνομα Λατεῖνος (= Ρωμαῖος Πάπας), ὅπως τό ἔγραφαν οἱ Βυζαντινοί, ἐκφράζει τόν ἐπάρατο ἀριθμὸ 666, ἄν τά γράμματα ἀντικατασταθοῦν μέ ἀριθμούς και ἀθροισθοῦν.

6. Ἦσ. 1, 15 και 21.

7. Στῆβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μτφρ. Νικολ. Κ. Παπαρρόδου, Ἀθήνα 1979, σ. 182.

8. Ψαλμ. 32, 17.

ριπτώσεις οί παπικές σκευωρίες, συχνά σέ συνεργασία μέ τούς γενίτσαρους ἔχυναν ἄφθονο δηλητήριο στόν αἰχμάλωτο Ὁρθόδοξο λαό. Ὁμως ἡ Ὁρθοδοξία μέσα σέ αὐτούς τούς πειρασμούς θριάμβευε, ἄστραφτε, θαυματουργοῦσε. Κατά τήν ἐποχή αὐτή ἔγιναν Ὁρθόδοξες Σύνοδοι, πού τόσο θεόπνευστα διατύπωσαν τά δόγματα ὥστε νά θεωροῦνται ἐφάμιλλες τῶν Οἰκουμενικῶν. Παράλληλα ὁ ἥρωισμός τῶν νεομαρτύρων, πού ὁμολογοῦσαν τόν Χριστό μέ θάρρος καί παρησία λάμπρυνε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ νέους μεγάλους ἀγίους, πού δόξασαν τήν Πίστη. Τά θαύματα μάλιστα, πού συνήθως ἀκολουθοῦσαν τό μαρτύριο παρέσυραν στήν Ὁρθοδοξία ὄχι μόνον τούς μικροψυχούς ὁμογενεῖς, ἀλλά καί τούς ἐτερόθρησκους.

Μεγάλοι Πατριάρχες καί πιστός λαός μαζί ἀγωνίσθηκαν καί ξαναπῆραν ἀπό τούς Λατίνους τά ἱερά Προσκυνήματα στους Ἁγίους Τόπους. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπέκτησε νέα αἴγλη. Τότε δημιουργήθηκε καί ἡ θαυμάσια βιβλιοθήκη του. Τό ἴδιο καί τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. Δέν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ὁθωμανική Αὐτοκρατορία θά γίνοταν ἀργά ἢ σύντομα ρωμαϊκή. Αὐτό ἀνησύχησε ιδιαίτερα τή Δύση καί μάλιστα τόν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης, πού θεωροῦσε πάντα τήν Ὁρθοδοξία ἀμφισβήτηση τῆς δικῆς του ἐξουσίας. Ἔτσι, μέ Ἱησουῖτες, πού δροῦσαν ὡς διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἐδίωξαν τήν Ὁρθοδοξία καί τήν τραυμάτισαν τόσο, ὅσο δέν τήν ταλαιπώρησε ὁ Τοῦρκος ἀπό μόνος του. Νά ἕνα παράδειγμα:

Τό 1627 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις πιέζεται ἀπό τούς παπικούς νά ἀποδεχθῆ τήν Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας. Τόν πιέζουν μέ ὄλους τούς τρόπους ἀπό Ἀνατολή καί Δύση. Μέ συνεχεῖς ἐπισκέψεις καρδιναλίων, πρέσβων, ἀντιπροσώπων κ.λ.π. προσπαθοῦν νά τόν κάμψουν. Αὐτός ἀντιδρᾷ καί ὀργανώνει τό τελειότερο Τυπογραφεῖο τῆς Ἐποχῆς του γιά τή διά-

δοση τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ βιβλίου, πού μέχρι τότε μονοπωλοῦσαν στήν Ἀνατολή οἱ Ἱησουῖτες. Τί κάνουν οἱ Παπικοί ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀποτυγχάνουν; Κατασκευάζουν μιά πλαστή Ἐπιστολή μέ ἀντορθόδοξες (Προτεσταντικές) ἀπόψεις, δηθεν γραμμένη ἀπό τόν Λούκαρι. Τόν δυσφημοῦν ὡς προτεστάντη. Ὁ Πατριάρχης δέν ἀντιδρᾷ δυναμικά. Μέ δειλία ἀρνεῖται τήν πατρότητα τῆς ἐπιστολῆς, χωρίς καί νά τό διαλαλεῖ ἐπίσημα φοβούμενος μήπως «χολωθοῦν» οἱ Προτεστάντες, στήν συμμαχία τῶν ὁποίων ἤλπιζε. Οἱ παπικοί ἐξαγριώνονται καί τόν Ἰανουάριο τοῦ 1628 ξεσηκώνουν 150 Γενιτσάρους, πού καταστρέφουν παντελῶς τό Τυπογραφεῖο τοῦ Λουκάρεως. Δέν ἀποφεύγει τέλος καί ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τόν μαρτυρικό θάνατο⁹.

Παρά τόν πόλεμο, ἡ σταθερότητα στήν πίστη ἔδινε συνεχῶς τούς γλυκεῖς καρπούς της. Ἐνας Σουλτάνος, ὁ Μαχμούτ ὁ Β΄ (1808-1839) γίνεται κρυπτοχριστιανός. Ἐκδίδει περίπου δύο χιλιάδες (!) φιρμάνια γιά ἀνέγερση νέων ναῶν. Ἀπαλλάσσει τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπό τά μεγάλα χρέη πού εἶχε στους Ἑβραίους¹⁰, δέχεται τέλος ἀπό τόν Θεό τήν μεγάλη τιμή νά γίνει καί μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά φονικά μαχαίρια τῶν γενιτσάρων. Τά θαύματα τῆς πίστες συνεχίζονται καί τό ὄραμα «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι» κοντεύει νά πραγματοποιηθῆ. Ὁμως μιά νέα μεγαλύτερη ἄλωση ἀπειλεῖ τό ρωμαϊκό. Αὐτή τή φορά ἡ Κερκόπορτα εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός.

Ἡ περίοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός; Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα προσπάθεια διά τῆς παραμερίσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν καί διά μέσου ὀργανωμένων σχέσεων καί ἐπαφῶν τῶν διάφορων Ἐκκλησιῶν, ὁμολογιῶν καί ὁμάδων, προσπάθεια ἐνώσεως αὐτῶν¹¹ σέ μιά Ἐκκλησία.

9. Νικολάου Τζιράκη, Ἡ Περί Μετουσίωσεως Εὐχαριστιακῆ Ἐρις, Συμβολή εἰς τήν Ὁρθόδοξον περί μεταβολῆς διδασκαλίαν τοῦ ΙΖ' Αἰῶνος, διατριβή ἐπί διδασκαρίᾳ, Ἀθήναι 1977, σ. 65 ἐπ.

10. Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, ὁ Γέρον Χατζη-Γεώργης ὁ Ἀθωνίτης 1809-1886, 6η ἐκδοση, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, ἐκδοση Ἱ. Ἡουχαστηρίου Εὐαγγ. Ἰωάννης Θεολόγος, 2001, σ. 17.

11. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1967, σ. 144

Πρώτη φάση του οικουμενισμού

Τό πρώτο Οικουμενιστικό κείμενο πού ἐξέρχεται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος τοῦ Γερμανοῦ Γ' πού ἐξεδόθη καί ἐδημοσιεύθη κατά τά ἔτη 1902-1904¹². Γιά πρώτη φορά ὁ Ὁρθόδοξος λαός πληροφορεῖται τόσο ἐπίσημα καί προκλητικά ὅτι δέν εἶναι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ πλήρης Ἀλήθεια, ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄλλα κλαδιά¹³ τοῦ δένδρου τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ Λατίνοι καί οἱ Προτεστάντες, πού ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας. Προτείνεται ἔτσι ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μαζί τους.

Ἀπό τό 1904, πού ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή ἐξεδόθη ἀπό τό Πατριαρχικό Τυπογραφεῖο, καί ἔγινε γενικά γνωστή μέχρι σήμερα, πέρασε ἕνας αἰώνας. Ἐνας αἰώνας, πού οἱ Ὁρθόδοξοι τόν πλήρωσαν μέ ἀνυπολόγιστες καταστροφές, θανάτους, προσφυγίες, δάσανα καί πληθυσμιακή συρρίκνωση. Ὅμως ἡ τιμωρία δέν ἤλθε ἀμέσως. Ὁ Πανάγαθος Θεός μακροθύμησε γιά νά δώση χρόνο μετανοίας, πλὴν ὅμως τό ἕνα Οἰκουμενιστικό διάβημα ἀκολούθησε ἄλλο καί ἄλλο, τό καθένα καταστροφικότερο ἀπό τό προηγούμενο.

Τό 1908 ἀνακηρύσσεται στήν Τουρκία τό Σύνταγμα τοῦ νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τό ὁποῖο ἀπέβλεπε, ὅπως ἀπεδείχθη στή συνέχεια, στόν περιορισμό τῶν προνομίων τοῦ Πατριαρχείου καί τελικά στήν ἀποδυνάμωσή του. Ὅπως καί σήμερα, πού ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναποθέτει τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας τοῦ Πατριαρχείου στήν ἐνταξη τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση– μὴ διδασκόμενος ἀπό τήν ἱστορία ὅτι συχνά ὑπάρχει ἕτερογονία σκοπῶν καί ἀποτελεσμάτων– ἔτσι καί τότε: «Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἰδίᾳ, ἐδονεῖτο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπό φρενιτιδα ἐνθουσιασμοῦ, ὀγκώ-

δη δέ συλλαλητήρια τοῦ Λαοῦ, πάσης φυλῆς καί θρησκευματος ἐλάμβανον χώραν περί ἰσοπολιτείας καί ἀδελφοσύνης¹⁴. Καί ἔβλεπέ τις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βασιλευούσης νά παρελαύνουν κατά πυκνάς μάζας οἱ πολῖται πάσης φυλῆς καί θρησκευματος, Τοῦρκοι, Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους καί ἐκδηλοῦντες αἰσθήματα ἀδελφοσύνης». Πόσο ὅμως οἰκτρά ἀπογοητεύθηκαν! Γρήγορα τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Καί σάν νά μὴν ἔφθαναν αὐτὰ προκύπτουν νέα ἐσωτερικά προβλήματα, ὅπως μέ τήν Βουλγαρική Ἐκκλησία, γιά τὰ ὁποῖα ἡ Τουρκία πιέζει ἀσφυκτικά τό Πατριαρχεῖο. Ἀπό τό 1913 ἀρχίζει δειλά δειλά ὁ διωγμός τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν τῆς Τουρκίας καί οἱ πρῶτοι ἐκτοπισμοί. Ὅμως οἱ Πατριάρχες, ἀντί νά καταφύγουν στόν Θεό ἐν μετανοία, καταφεύγουν στήν ἐπάρατη Δύση καί ζητοῦν ἐκεῖ στηρίγματα.

Δεύτερη φάση του οικουμενισμού

Τό 1918 ὁ Προύσης Δωρόθεος ἀναγκάζει τόν Πατριάρχη Γερμανό νά παραιτηθῆ καί ἀναλαμβάνει Τοποτηρητῆς τοῦ Θρόνου. Συνεργάζεται μέ τόν διαδόχτο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Μελέτιο Μεταξάκη, τόν μιμεῖται σέ οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα καί πολλάκις τόν ξεπερνᾷ. Ἐνας «ψευδοεπίσκοπος» τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰάκωβος Δάρλιγκτον γίνεται δεκτός ἀπό τόν Μελέτιο Μεταξάκη στήν Ἀθήνα καί τοῦ παραχωροῦνται τιμές πέραν τῶν συνηθισμένων σέ ἕτεροδόξους. Ὁ τοποτηρητῆς τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου Δωρόθεος ξεπερνᾷ καί τόν Μεταξάκη. Ὅταν ὁ ἴδιος αὐτός ὁ Ἐπισκοπιανός ψευδοεπίσκοπος ἐπισκέπτεται τό Φανάρι, ὁ Πατριαρχεὺν Δωρόθεος τόν ἐνδύει μέ Μανδύα, τοῦ προσφέρει Ἀρχιερατική ράβδο καί τοῦ παραχωρεῖ τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου στό Πατριαρχικό Ναό¹⁵, μπροστά στό ἐμβρόντητο

12. Ἀντ. Παπαδόπουλου, Κείμενα Διορθόδοξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 9

13. «... περί τῶν ἐν τῷ παρόντι καί ἐν τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετά τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς δυτικῆς δηλονοῦν καί τῆς τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας» ὁ.π. σ. 12

14. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 55.

15. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 122

ἐκκλησίασμα πού διερωτᾶτο δικαιολογημένα πότε ἔγινε ἡ Ἐνωση μέ τήν Ἐπισκοπιανή «Ἐκκλησία». Ἀλλά τά Οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα δέν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ ἴδιος Πατριαρχεύων Δωρόθεος μέ τό ἀπό Ἰανουαρίου 1920 Διάγγελμά του «Πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» παρουσιάζει τόν Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό πιό προδοτικό κείμενο πού συντάξε ποτέ γραφίδα ὀρθοδόξου (;) Πατριάρχου. Τά μέτρα πού προτείνει γιά τήν προσέγγιση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τούς Αἰρετικούς δημιουργοῦν ἀνατριχίλα. Προτείνονται μεταξύ ἄλλων: Κοινός ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐνιαῖο ἡμερολόγιο, ἀνταλλαγή ἀδελφικῶν γραμμάτων, οἰκειότης μέ τούς αἰρετικούς, ἀνταλλαγή θεολόγων, παγχριστιανικά συνέδρια μέ ἑτεροθρήσκους, «ἀπαθής» ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν μέ ἀναφορά στήν ἱστορία καί ὄχι στούς ἰ. Κανόνες, ἀμοιβαία παραχώρηση νῶν, προώθηση μεικτῶν γάμων κ.λ.π.

Ὁ Δωρόθεος δέν γίνεται τελικά Πατριάρχης ἀλλά πεθαίνει μετά ἀπό ἓνα χρόνο ἄδοξα. Δυστυχῶς τό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Σκύλλα πέφτει στήν Χάρυβδη. Ἀπό τό Δωρόθεο Πρῶσσης τήν 25.11.1921 πέφτει στό ὄργανο τοῦ Βενιζέλου, τόν Μελέτιο Μεταξάκη. Μέ πολλές ἀντικανονικές παρανομίες ὁ Μελέτιος Μεταξάκης γίνεται Πατριάρχης. Ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος πηγαίνει ἐπειγόντως στό Λονδίνο, σταλμένος ἀπό τούς ἀντιτιθέμενους στόν Μεταξάκη γιά νά νά ζητήσῃ βοήθεια ἀπό τήν... Ἀγγλικανική Ἐκκλησία. Οἱ ἑτεροδόξοι γίνονται διαιτητές μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων καί δέν χάνουν τήν εὐκαιρία. Διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας ἀναγνωρίζουν ὡς κανονικό Πατριάρχη τόν Μεταξάκη γιατί...δέχεται τίς Ἀγγλικανικές χειροτονίες¹⁶. Ἀλισβερίσι στήν Πίστη μας. Πλήρης κατάπτωση! Ἡ μοναδικότητα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ἡ παραδοθεῖσα ἀπό τόν Χριστό διαυγέστατη ἀλήθεια, εἶχε προδοθῆ καί πάλι. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή ἀπό... τό παρελθόν. Στέλνει ὁ Θεός τόν Τοῦρκο γιά νά... μάς σώσει.

Στίς 22 Αὐγούστου 1922 καταρρέει τό Μικρασιατικό Μέτωπο καί ἀρχίζει ἡ Μικρασιατική Καταστροφή. Τήν μεγαλύτερη Καταστροφή ὑπέστη ἡ Σμύρνη. Ἡ Σμύρνη πού καυχόταν γιά τό Εὐρωπαϊκό της Πρόσωπο, τίς Οἰκουμενιστικές της ἰδέες, πού ἐκφραζόταν στήν προσπάθεια τοῦ ποιμενάρχου της νά παρακάμψῃ τά δόγματα καί νά ἐνωθῆ μέ τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. Ἡ Σμύρνη πού διέθετε δραστήριες Μασονικές Στοές. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἔραστοί της ἔμειναν ἀπαθεῖς στό δράμα της, ἐνῶ μποροῦσαν μέ μιά μικρή κίνηση πρὸς τούς Τοῦρκους νά τό ἀποτρέψουν. Τήν ἄφησαν νά πιεῖ ὄλο τό πικρό ποτήρι μόνη της. Νά πῶς περιγράφει τά γεγονότα ἓνας αὐτόπτης μάρτυρας ὁ George Horton, ὁ Πρόξενος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν στήν Σμύρνη τίς μέρες ἐκεῖνες τῆς Καταστροφῆς: «Τελευταία θεά τῆς δύσμοιρης πόλεως τήν χαρραγή ἐκεῖνη ἦταν τεράστια σύννεφα πού ὄλοένα μεγάλωναν καί κατέβαιναν πρὸς τόν λιμένα, μιά στενή λωρίδα παραλίας κατελιημμένη ἀπό μιά μεγάλη μάζα ἀνθρώπων— ἓνα μεγάλο πλῆθος πού ὄλοένα μεγάλωνε, ἔχοντας πίσω του τή φωτιά καί μπροστά του τή θάλασσα...». Καί συνεχίζει «Πραγματικά στήν Σμύρνη, τίποτε δέν ἔλειπε σχετικά μέ τήν θηριωδία, τήν ἀκολασία, τή σκληρότητα καί ὅλη τή μανία τοῦ ἀνθρώπινου πάθους, τό ὅποιο ἐξ αἰτίας τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀναπτύξεώς του κατεβάζει τό ἀνθρώπινο γένος στό ἐπίπεδο τοῦ κτήνους. Γιατί καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ διαβολικοῦ αὐτοῦ δράματος, οἱ Τοῦρκοι λήστευαν καί βίαζαν. Ἀκόμα καί ὁ διασμός μπορεῖ νά κατανοηθεῖ σάν ἓνα ὀρμέμφυτο τῆς φύσεως... ἀλλά ὁ ἐπανειλημμένος διασμός γυναικῶν καί κοριτσιῶν δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ οὔτε σέ θρησκευτική μανία, οὔτε σέ κτηνώδη πάθη. Ἐνα ἀπό τά δυνατότερα συναισθήματα, πού πῆρα μαζί μου ἀπ' τή Σμύρνη ἦταν τό συναίσθημα τῆς ντροπῆς, διότι ἀνῆκα στό ἀνθρώπινο γένος».

«Παρακαλῶ ἐκείνους πού διαβάζουν αὐτά τά γεγονότα σέ αὐτό τό βιβλίο νά μήν ἀποθαρρυνθοῦν ἀπό τίς συμφορές αὐτές, ἀλλά νά πι-

16. ὁ.π. σ. 177.

στέψουν ότι οι τιμωρίες αυτές δεν είναι για την καταστροφή, αλλά για την παιδαγωγία του γένους μας. "Όταν ο Θεός δεν αφήνει για πολύ χρόνο τους άμαρτάνοντας ατιμώρητους, αλλά ρίχνει έναντίον τους άμεση τιμωρία, τότε δείχνει τή μεγάλη καλωσύνη Του. 'Ο Κύριος δεν συμπεριφέρεται σέ μᾶς ὅπως σ' ἄλλα ἔθνη, τά ὁποῖα περιμένει μέ ὑπομονή νά συμπληρώσουν τό μέτρο τῆς ἀδικίας τους καί τότε νά τά τιμωρήσει μέ ὀλοκληρωτική ἐξαφάνιση. Σέ μᾶς δέν κάνει τό ἴδιο. Δέν περιμένει οἱ ἁμαρτίες μας νά φθάσουν στό ἀπροχώρητο καί μετά νά μᾶς τιμωρήσει. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ποτέ δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ὀριστικά. Τιμωρώντας μας μέ συμφορές δέν ἐγκαταλείπει τόν λαό Του." Ἀς εἶναι αὐτά ἀρκετά γιά ὑπενθύμιση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας.»¹⁷ (Τά ἐντυπωσιακά αὐτά λόγια πού ἐξηγοῦν τό δράμα τοῦ Ἰσραήλ ἐφαρμόζονται πλήρως καί στούς Ὁρθοδόξους).

«Οἱ Τοῦρκοι ἐχόρταιναν ἐλεύθερα τά ἀκόλαστα φυλετικά καί θρησκευτικά τους ἔνστικτα γιά σφαγή, βιασμούς καί λεηλασίες σέ ἀπόσταση βολῆς λίθου ἀπ'τά συμμαχικά καί Ἀμερικανικά πολεμικά, γιὰτί εἶχαν ἐνημερωθῆ συστηματικά ... ὅτι αὐτά δέν θά ἐπενέβαιναν... Μιά ἐντελῶς ἀβλαβῆς ὀβίδα πού θά ριχνόταν πάνω ἀπ' τήν Τουρκική συνοικία θά εἶχε ξαναφέρει τούς Τοῦρκους στά λογικά τους»¹⁸. "Ὁμως αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ ἐπισκοπικός ψευδοεπίσκοπος πού ἔδινε πρῖν λίγο καιρό ἀντίδωρο στούς Ὁρθοδόξους τῆς Πόλης, ἦταν ὁ προπομπός τοῦ «δώρου» πού θά ἔδιναν οἱ Ἀμερικανοί συμπατριῶτες του στούς Τοῦρκους.

Νά λοιπόν ἡ πνευματική ἐξήγηση τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς.

Ἀπορεῖ κανεῖς πῶς οἱ πνευματικές δυνάμεις τοῦ Πατριαρχείου τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἀποκοιμισμένες, ὥστε ὄχι μόνον δέν συνέλαβαν τήν πνευματική σημασία τῆς καταστροφῆς, ἀλλά οὔτε καί στήν συνέχεια ἐπεστράτευσαν τά ἰσχυρά πνευματικά ὄπλα πού διαθέτει ἡ Ὁρθοδοξία γιά τούς χαλεπούς και-

ρούς καί συνέχισαν τήν ἀποτυχημένη πορεία. Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', τό 1924, ἐφαρμόσθηκε στήν Ἑλλάδα τό Νέο Ἡμερολόγιο. Ὁ Πατριάρχης μέ πλήρη γνώση ὅτι ἡ ἡμερολογιακή μεταβολή ἀποτελοῦσε παράβαση τῶν Κανόνων (ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολόγησε κατά τήν συνεδρίαση τῆς Πατριαρχικῆς Ἱ. Συνόδου κατά τήν ὁποία ὁ πιστός τηρητής τῶν ἱ. Κανόνων Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος ἐπὶ ὥραν ἀνέλυε τίς ἀπόψεις του γιά τήν ἀντικανονικότητα τῆς καινοτομίας), ὑποχωρεῖ στίς πιέσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβέρνησης καί δέχεται τήν παρανομία. Σέ λίγες μέρες πεθαίνει κληροδοτώντας μαζί μέ τήν μεγάλη παράβαση, πού ταλαιπωρεῖ ἀκόμη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί ἓνα ἄλλο τεράστιο θέμα, πού πολύ ἔκτοτε ἀπασχόλησε τόν Οἰκουμενικό θρόνο: Τήν ἴδρυση τοῦ λεγόμενου Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου τοῦ παπά Ἐφτήμ Καραχισαρίδη (μετέπειτα αὐτοαποκληθέντος Ἐρενορόλ).

Στό σημεῖο αὐτό γιά νά ἀξιολογήσουμε σωστά τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς πρέπει νά γνωρίζουμε καί τά ἑξῆς: Τό μεγαλύτερο κακό γιά τήν Ρωμηοσύνη δέν ἦταν μόνον ὅτι μεγάλα πλήθη Ὁρθοδόξων σφαγιάσθηκαν ἢ φυγαδευτήκαν στήν Ἑλλάδα ἢ ἀλλαξοπίστησαν παραμένοντα στήν Τουρκία. Δέν ἦταν οὔτε ἡ ματαιώση τοῦ ὄνειρου ὅτι «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θά'ναι». Μέ τήν δημιουργία τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ καταργήθηκε ὁ Ἐθναρχικός ρόλος τοῦ Πατριαρχείου καί διὰ νόμου ἔπαψε νά ὑπάρχει ἡ Ὁμογένεια, ὡς ξεχωριστό ἔθνος. Τότε πραγματικά ἔσθησε τό Βυζάντιο. Ἐτσι στήν Τουρκία ἔκτοτε μόνον Τοῦρκο πολῖτες ἀναγνωρίζονται. Χαλάλι στόν Οἰκουμενισμό, πού κατάφερε αὐτό πού δέν κατάφεραν πέντε αἰῶνες Ὁθωμανικῆς καταπίεσης!...

Τρίτη φάση τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τό 1948 ἐκλέγεται Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπό Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας. Αὐτός ἐνεκαινίασε τήν τρίτη φάση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

17. Τό κείμενο αὐτό ἀποτελεῖ μετάφραση τμήματος τοῦ βιβλίου τῆς Π. Διαθήκης Β'. Μακκ. 6,12-17.

18. George Horton, Ἡ κατάρα τῆς Ἀσίας, μεταφρ. Γεωργίου Τσελίκου, Ἀθήνα (χωρίς χρονολογία) σ. 104.

τίς εθνικές συμφορές του οποίου δοκίμασε σκληρά ή 'Ομογένεια της Πόλης και τό ίδιο τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Μέχρι τόν 'Αθηναγόρα δέν έλλειψαν βέβαια οί παραβάσεις τών Κανόνων. Αυτό έδειχνε ότι δέν είχε γίνει καμμία σωστή πνευματική αυτοκριτική. 'Ο Πατριάρχης 'Αθηναγόρας ύπήρξε ό αρχιτέκτονας του Οικουμενισμού τών ήμερών μας και κατάφερε μέ τίς ενέργειές του από τήν μιά νά φέρει τόν Πάπα στό Φανάρι και από τήν άλλη νά διώξει όλους τούς 'Ορθοδόξους από τήν Πόλη και μάλιστα σέ χρόνο ρεκόρ, μέσα σέ 10 χρόνια.

Τό φωτοστέφανο του μεγάλου Πατριάρχη, πού του προσέφεραν οί έχθροί της 'Ορθοδοξίας, δέν έπαληθεύεται από τά γεγονότα. Τά οικουμενιστικά του ανοίγματα ήταν προσεκτικά, αλλά άνυποχώρητα. Γνώριζε ότι δέν μπορεί «διά μιās» νά κάνει τήν 'Ενωση μέ τούς Παπικούς, παρ'όλο πού ένδόμυχα δέν φαινόταν νά τό αποक्रουεί. Μεθοδεύει τήν αποστασία. Πρώτα μέ μιά 'Εγκύκλιο του 1952 εκθέτει τήν ανάγκη του Οικουμενισμού και στήν συνέχεια ύποδεικνύει τούς τρόπους της συνεργασίας: 'Από κοινού συμμετοχή τών 'Ορθοδόξων μέ τούς έτεροδόξους στή μελέτη τών θεμάτων του Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιών, συμμετοχή τών έτεροδόξων σέ λατρευτικές συνάξεις τών 'Ορθοδόξων κ.λ.π. Τό σχέδιο εξελίσσεται ραγδαία και οί οικουμενιστικές ανταλλαγές στό Πατριαρχείο πυκνώνουν. 'Ομως ό λεγόμενος μεγάλος αυτός Πατριάρχης δέν αντιλαμβάνεται τόν τρομερό κίνδυνο πού συγκεντρώνεται μέρα μέ τήν μέρα πάνω από τό ποίμνιο πού του εμπιστεύθηκε ό Θεός. 'Αφιονισμένος από τό όραμα του Οικουμενισμού δέν πληροφορείται τό φοβερό άνοσιούργημα πού προετοιμάζει όλόκληρο τό Τουρκικό Κράτος εις βάρος τών ορθοδόξων χριστιανών της Πόλης, τά Σεπτεμβριανά του 1955. Και ένώ οί άγιοι Πατριάρχες τήν εποχή της Τουρκοκρατίας είχαν πληροφοριοδότες και μέσα στά 'Ανάκτορα του Σουλτάνου, προκειμένου νά προστατεύουν τό ποίμνιο, ό Πατριάρχης 'Αθηναγό-

ρας είχε έναποθέσει τίς έλπίδες του στό Βατικανό και κοιμόταν άμέριμνος, ένώ όλόκληρο τό Τουρκικό 'Εθνος οργανωνόταν άπερίσπαστο, μέχρις ότου έγινε τό μεγάλο κακό: 20 δολοφονίες, 600 τραυματισμοί, 200 βιασμοί γυναικών, 4.348 καταστήματα καταστραφέντα όλοσχερως, 3.000 σπίτια έρειπωμένα, 38 εκκλησίες πυρπολημένες, 25 εκκλησίες κατεστραμμένες, 2 όστεοφυλάκια συλημένα, 2 νεκροταφεία κατασκαμμένα κ.λ.π.¹⁹ 'Ολόκληρο 'Εθνος κινητοποιήθηκε κάτω κυριολεκτικά από τήν μύτη του Πατριάρχου και αυτός δέν άντελήφθη τίποτα γιατί ήταν άφοσιωμένος στό Οικουμενιστικό του 'Όραμα. Και ένώ πριν 6 μόλις χρόνια ό 'Αθηναγόρας έγκωμίαζε τό 'Ισλάμ δηλώνοντας έπίσημα ότι «τριακόσια εκατομμύρια ανθρώπων εξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμό, ίνα δι' άλλης όδοϋ εύρουν τόν θεόν» άγνοούσε τήν δεδομένη στιγμή τί ό θεός του 'Ισλάμ και οί χοτζάδες του δίδασκαν σάν εύάρεστη στό θεό θυσία. Τήν καταστροφή δηλαδή του ορθοδόξου ποιμνίου του.

Και έπεται συνέχεια. 'Ο Πατριάρχης 'Αθηναγόρας, άν και όμολογούσε σέ όμογενή δημοσιογράφο τήν έπομένη της καταστροφής, μετά τό πέρας της έπίσκεψης του 'Αμερικανού Πρέσβυ, ότι οί «φίλοι μας μάς πρόδωσαν» συνέχισε τήν φιλοπαπική πολιτική του μέ πιό άπροκαλυπτο τρόπο. Συναντάται μέ τόν Πάπα και άνταλλάσσει άδελφικούς άσπασμούς. 'Επιταχύνει τήν ένωση κατά τίς ύποδείξεις τών Παπικών, μέχρις ότου ξερχεται νέα καταστροφή. 'Απέλαση και τών τελευταίων δεκάδων 'Ελλήνων από τήν Πόλη. 'Αλλά ό παραλογισμός συνεχίζεται ... Τό Πατριαρχείο έπιμένει όχι οικουμενικά αλλά Οικουμενιστικά και οί απελάσεις τών όμογενών μαίνονται δέν παύουν ούτε μιά μέρα από τό 1964 μέχρι τό 1994²⁰. Οί περιουσίες κατάσχονται και οί άνθρωποι ταλαιπωρημένοι καταφεύγουν στήν 'Ελλάδα, ξεκινώντας από τό μηδέν. 'Ο Οικουμενισμός συνεχίζει παρά ταύτα τήν τρελλή πορεία του προς τό πουθενά.

“Ενας αιώνας Οικουμενισμού ήταν άρκε-

19. 'Εταιρεία Προστασίας 'Εθνικής Κληρονομιάς, Μικρά 'Ασία, ό υπό Τουρκικήν Κατοχήν 'Ιερός χώρος τών 'Ελλήνων, έπιμέλεια Δημήτριος Καλούμενος, εκδόσεις Πελασγός, 'Αθήνα 1996, σ. 100

20. 'Εταιρεία Προστασίας 'Εθνικής Κληρονομιάς, ένθ' άν. σ. 103.

τός για να αδειάσει την Μικρά Ἀσία και την Κωνσταντινούπολη από όλους τούς Ὁρθοδόξους. Καί διερωτᾶται κάθε καλοπροαίρετος χριστιανός μέχρι πότε οἱ Πατριάρχες θά προσκυνοῦν τούς καταστροφεῖς τοῦ Γένους;

Ὁ Θεός μέσω τῶν Τούρκων πάντα σώζει τόν λαό του.

Εἶναι ἱστορικά βεβαιωμένο ὅτι ὁ Νοταράς εἶχε δίκαιο διακηρύττοντας πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση ὅτι «καλλίτερα φακιόλιον Τουρκικόν, παρά τιάρα Παπική». Ἐάν μᾶς εἶχαν κατακτήσει οἱ Φράγκοι θά εἶχαμε τὴν ἴδια τύχη πού εἶχαν οἱ κάτοικοι τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος στὴν κάτω Ἰταλία. Σταδιακὴ ἀφομοίωση μέχρι ἐξαφάνιση. Ἀντίθετα, μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ ἑλληνικὴ Γλῶσσα κυβερνοῦσαν ἀφανῶς τὴν Οἰκουμένη. Τό Πατριαρχεῖο εἶχε ὄντως Οἰκουμενικὸ χαρακτήρα. Ὅμως οἱ Φράγκοι ξανάρχονται. Ὅχι πολιτικοστρατιωτικά αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀλλὰ μὲ τὴν μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ Ρωμηοσύνη συστέλλεται. Εὐτυχῶς ὅμως πού ὁ Θεός δέν ξεχνᾷ τὸ λαό του καί βάζει πάλι τὸν Τοῦρκο νά μᾶς συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸν ὄλεθρο.

Ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μὴ διδαχθέντες ἀκόμη ἀπὸ τὰ ὅσα μέχρι σήμερα δεινὰ ἐπεσώρρευσε ὁ Οἰκουμενισμός, ὄχι μόνον συμπνευματίζονται καί συμπροσεύχονται μὲ τούς Παπικούς, ἀλλὰ τὸ δηλώνουν καί ἐπίσημα. Νά τί γράφει τὸ Ἐπίσημο Περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἀναφερομένο στὴν ἐπίσκεψη τῆς Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας στό Βατικανὸ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριο στίς 29.6.2003: «Ἡ Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία παρέστη **συμπροσευχομένη**²¹ ἀπὸ τιμητικῆς θέσεως κατὰ τε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς, ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου Ρώμης, καί κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, τὸ ἔσπερας τῆς Κυριακῆς, 29ης Ἰουνίου, τελεσθεῖσαν καί ἐφέτος ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἄνω Βασιλικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β'.»²²

Τό κομβοῖ τῆς ἀνευ ὄρων παράδοσης στὸν

Πάπα συνεχίζεται. Στὴ θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ Βατικανοῦ, πρὶν μερικοὺς μῆνες, πάλιν παρὼν ὁ Πατριάρχης. Ἐνδεδυμένος καί πάλιν τὸν τιμημένο ἀπὸ Ὁρθοδόξους Αὐτοκράτορες καί Ἀρχιερεῖς Μανδύα προσέφερε ἀδελφικούς ἀσπασμούς στὸν Πάπα. Μὲ ποιὰ ἀνταλλάγματα; Τὴν μεσολάβηση τοῦ Πάπα νά ἀνοίξῃ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης; Δέν γνωρίζουμε ἂν πράγματι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπαίτησαν ἀπὸ τὴν Τουρκία νά ἀνοίξῃ τὴν Χάλκη ἢ ἂν τὸ ἔκαναν μόνον γιὰ τὸ θεαθῆναι. Ἀλλὰ οὔτε ὁ Θεός οὔτε οἱ Τοῦρκοι συμφωνοῦν μὲ αὐτὲς τίς μεθοδεύσεις. Ἀποτέλεσμα τῶν πιέσεων αὐτῶν γιὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἦταν νά συνέλθῃ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς Τουρκίας, νά συζητήσῃ σχετικὰ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο καί νά ἀποφασίσῃ νέες μεθοδεύσεις σὲ βάρος του. Ἔτσι, ἀντὶ νά ὠφελῆ τὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ αὐτὲς τίς παπικὲς συνηγορίες, προέκυψαν νέα μπλεξίματα. Τό τουρκικὸ «παρακράτος» (ἢ ὅπως τὸ ὀρίζουν κάποιοι «Τὸ Βαθὺ τουρκικὸ κράτος») ἀντεπιτίθεται μὲ βόμβες, διαδηλώσεις, ἀπειλές, «γκρίζους λύκους» κ.λ.π.

Ἐάν, ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, σταθοῦμε μπροστὰ στὰ γεγονότα ψυχραῖμα καί μὲ δοθῶ τὴν ἱστορία προσπαθήσουμε νά τὰ ἐρμηνεύσουμε, θά κατανοήσουμε ὅτι αὐτὴν τὴ στιγμὴ μιλάει ὁ Τοῦρκος ἀλλὰ... γιὰ λογαρισμὸ τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅλων ἐκείνων τῶν ταπεινῶν ψυχῶν πού βλέπουν τὸν ἐπάρατο Παπισμὸ νά εἰσχωρεῖ στὸ σημαντικότερο πνευματικὸ καθίδρυμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Τοῦρκος ἀντιτίθεται στὴν ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Στὴν Σχολὴ ἐκείνη, πού ὅταν λειτουργοῦσε, δέν στήριξε καθόλου τὴν Ὁρθοδοξία. Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἔβγαλε πολλοὺς Ἀθέους, Οἰκουμενιστές, Ἀγνωστικιστές κ.λ.π, πού ὄχι μόνον δέν στήριξαν, ἀλλὰ ζημίωσαν σημαντικὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Δέν λησμονοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι ὅτι τὸ πιὸ θλιβερό Οἰκουμενιστικὸ Κείμενο πού ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, ἡ ἐπάρατη Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, πού πιὸ πάνω ἀναφέραμε, εἶναι ἔργο τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς

21. Ἡ ὑπογράμμιση δική μας.

22. Περιοδικὸ Ὁρθοδοξία, περίοδος Β, ἔτος Ι (2003) τ. β'. σσ. 588-589.

αυτής: Σελευκείας Γερμανού, Ί. Ευστρατίου, Β. Στεφανίδου, Β. Ἀντωνιάδου καί Π. Κομνηνοῦ.²³

Διερωτᾶται κάθε χριστιανός: Πῶς γίνεται οἱ ἄπλοοὶ ἄνθρωποι νά καταλαβαίνουν ὅτι οἱ ἐναγκαλισμοὶ μέ τόν Πάπα δέν μᾶς πρόσφεραν τίποτε καί νά μήν τό κατανοοῦν αὐτό οἱ ἐπίσημοι ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως βρίσκονται στήν ἴδια πνευματική κατάσταση μέ τούς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, πού δέν ἀνεγνώρισαν τόν Κύριο τῆς Δόξης καί Τόν ἐσταύρωσαν; Αὐτούς γιά τούς ὁποίους εἶπε ὁ προφήτης «Ἀκοῆ ἀκούσετε καί οὐ μή συνῆτε καί βλέποντες βλέπετε καί οὐ μή ἴδητε· ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καί τοῖς ὠσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς ὠσίν ἀκούσωσιν καί τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καί ἐπιστρέψωσιν καί ἴσσομαι αὐτούς»²⁴. Τόση ἐπιμονή σέ μιά καταστροφική τακτική!

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξελισσεται σέ χρόνιο νόσημα. Φτάσαμε ἔτσι αἰσίως στήν θροניתή ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ προηγούμενου ἔτους κατά τήν ὁποίαν οἱ Παπικοί μᾶς ἔφεραν «πλούσια δῶρα», ἀλλά ἀμφιβόλου γνησιότητος. Ἱερά λείψανα δῆθεν μεγάλων ἁγίων πού οἱ πλιατσικολόγοι ἀμόρφωτοι Σταυροφόροι εἶχαν προβλέψει φαίνεται... νά «πακετάρουν» καί νά σημειώσουν τά χαρακτηριστικά τους, ὅταν τά ἄρπαζαν, ὥστε ἐν καιρῷ... νά μᾶς τά ἐπιστρέψουν. Δόξες λοιπόν καί πάλι ἀπό τό Βατικανό πού παρουσιάζεται ὅτι μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ... Ἀλλά ἐκεῖ πού οἱ Ὁρθόδοξοι ξεχνοῦν τόν Θεό καί τήν Ἀλήθειά Του, ἐκεῖ πού μετέρχονται πρακτικές πού ἀπαγορεύει ὁ Νόμος Του, ἐκεῖ πού γίνονται τέτοιες συναλλαγές μέ αἰρετικούς ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπών καί ἀνύπαρκτος, ἀλλά δείχνει σημάδια τῆς παρουσίας Του. Ὑπενθυμίζει μέ πολλούς τρόπους ὅτι Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ὑπόθεση κάποιων Ἀρχιερέων, μέ ἡ χωρίς ποιῆμιον, ἀλλά τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὅταν δέν μιλοῦν οἱ ἀρμόδιοι, φωνάζουν ἀκόμη καί οἱ πέ-

τρεις («Οἱ λίθοι κεκράζονται»). Στέλνει λοιπόν ὁ Θεός τήν Κυβέρνηση τῆς Ἀγκυρας καί μιλάει τή γλώσσα τῆς ἀλήθειας ὄχι μόνον ξεκάθαρα, ἀλλά καί ... θεολογικότατα. Τί λέγει: «Τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν εἶναι Οἰκουμενικό». Ἡ θέση αὐτή τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἴσως φαίνεται σέ πολλούς Ἑλληνες προκλητική. Ἄν ὅμως τήν συνδυάσει κανεῖς μέ ὅσα πῖό πάνω εἶπαμε, κατανοεῖ ὅτι εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινή. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο πρό πολλοῦ ἔχει ἐγκαταλείψει τήν προσπάθεια προστασίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τήν Οἰκουμένη καί ἔχει γίνει δορυφόρος τοῦ Πάπα καί ὁπαδός τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς Ἐποχῆς μας. Μοιράζεται ἕνα μέρος «πνευματικῆς» δικαιοδοσίας μαζί μέ τούς αἰρετικούς, τούς ἀντίχριστους, τούς εἰδωλολάτρες κ.λ.π. Ἀπό Οἰκουμενικό πού ἦταν ἔγινε Οἰκουμενιστικό. Δέν φταίει ὁ Τοῦρκος, ἀν αὐτό τό ἐκφράζει δημόσια κατά θεία νεύση. Οἱ συμπροσευχές τῆς Ἀσίζης ὑπό τόν Πάπα, οἱ διακηρύξεις τοῦ Μπάλαμαντ, οἱ ἐπίσημες δηλώσεις περιφρόνησης πρός τούς ἱ. κανόνες καί τούς ἁγίους πατέρες, ἡ πειθήνια ὑπακοή στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν καί τόσες ἄλλες μειοδοσίες δέν ἀγνοοῦνται ἀπό τόν μακρόθυμο Ἁγιο Θεό. Νά λοιπόν πού ὁ Τοῦρκος μᾶς θυμίζει τήν ἀλήθεια «Δέν εἴσατε Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο» λέγει. Καί θά μπορούσε νά συμπληρώσει «ἀλλά μόνον Οἰκουμενιστικό».

Γιά νά μήν νομισθῆ ὅτι εἶναι ὑπερβολή μερικῶν φανατικῶν Ὁρθοδόξων ἡ ταύτιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τόν Πάπα ἐρχεται πρόσφατα ὁ Ἀρχιεραβδίνος Harry Ojalno νά δικαιολογήσει τήν μετά 22 ἔτη ἄρνηση τῆς Τουρκίας νά ἐπιτρέψει τή λειτουργία στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου στά Μύρα τῆς Λυκίας, χαρακτηρίζοντας τό Πατριαρχεῖο ὡς «μία ἐκκλησία πού ἀνέχθηκε τόν βασιανισμό τῶν Ἑβραίων στόν κόσμο τό 1675...»²⁵. Θά πληρώσουμε δηλαδή καί γιά τά ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ. Τόσο πολύ φαινόμεστε ταυτισμένοι μέ τόν Πάπα.

23. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1967, σ. 144

24. Ἦσ. 6,9-10.

25. Περιοδικό *Παρακαταθήκη*, τεῦχος 39, Νοεμ-Δεκεμ. 2004, σ. 21.

Μᾶς πικραίνει ἡ Τουρκία ὅταν ἐπίσημα ἀποκλείει τὸν τίτλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἀπὸ τὸν Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Δέν μᾶς πίκρανε ὅμως ἀσυγκρίτως περισσότερο ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὅταν –ὡς ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας– μιλώντας γιὰ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Θρόνου κατὰ τὴν Θρονική ἐορτή τοῦ Πατριαρχείου τὴν 30.11.1980 μπροστά στὸν Πάπα μεταξὺ ἄλλων ἀμφιλέκτων διατυπώσεων κατέληξε στὴν ἐξῆς δουλική πρὸς τὸν Πάπα ἀποστροφή «Ἰδού ὅτι σήμερον “συνερχομένων ἡμῶν” τῶν τοῦ Ἁνδρέου μετὰ τῶν τοῦ Πέτρου “οὐκ ἔστι εἰσέτι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν”. Ἁκριδῶς δέ πρὸς τοῦτο, διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς ἀπὸ κοινοῦ κλάσεως τοῦ ἄρτου προσευχόμεθα καὶ συνεργαζόμεθα καὶ διαλεγόμεθα»²⁶. Ἐάν καταλαβαίνουμε σωστά, αὐτὰ τὰ φοβερά λόγια σημαίνουν ὅτι δέν ὑπάρχει Κυριακὸ Δεῖπνο, Θεία Λειτουργία δηλαδή, ὅσο δέν ἐνωθήκαμε μέ τὸν Πάπα. Τόση ὑποτίμηση τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας οὔτε οἱ Τοῦρκοι δέν ἀξίωσαν. Νά λοιπόν πού ἡ Τουρκία ἔχει νά παίξει πάλι ρόλο σωτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θέλει νά μᾶς σώσει· γι’ αὐτὸ πάλι μέ αὐτὸν τὸν τρόπο μᾶς προειδοποιεῖ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει ὅλοι νά διερωτηθοῦμε: Εἶναι σίγουρο ὅτι ὁ Πάπας, πού θέλει νά φαίνεται ὡς ὁ Οἰκουμενικός Πνευματικός Ἡγέτης, δέν ἔχει καμμιά ἀνάμειξη σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ τίτλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Εἶναι σίγουρο ὅτι δέν χαιρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ δέν στερεῖται τοὺς ἐναγκαλισμούς τοῦ Πατριάρχη, τὸ Πατριαρχεῖο ὅλο καὶ μπερδεύεται; Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι σέ ἓνα Ἰσλαμικὸ Κράτος, ὅπως ἡ Τουρκία, οἱ Παπικοί ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς χαιροῦν πάσης τιμῆς καὶ ἀνέσεως, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι ὄχι;

Ἐάν συνεχισθῇ πάντως ἡ Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ τακτικὴ δέν πρέπει νά ἀποκλείουμε ἄλλες μεγαλύτερες καταστροφές ὅπως π.χ. ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὴν Πόλη, κατάληψη τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἀπὸ

ἄλλοιθνεῖς, ἀνοιχτὴ ἀνταρσία τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως πρόσφατα τῆς Ἑλλάδος κ.ἄ. Στὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ μέλλον τοῦ Πατριαρχείου. Ἐάν ἀκούσει τέλος πάντων τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἀπὸ ... τὴν Ἁγκυρα. Καὶ ἂς τὴν μεταγλωττίσει σωστά.

Ἐπίλογος

... ἀπὸ ἓναν ἄλλο εὐτυχῆ Ἐπίλογο ἑνὸς πρώιμου Οἰκουμενισμοῦ

Κείμενο

«... καὶ ἐπλάνησε Μανασσῆς τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ ἐξῆρεν Κύριος ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Μανασσῆ καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπήκουσαν. Καὶ ἤγαγε Κύριος ἐπ’ αὐτούς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως βασιλέως Ἀσσοῦρ, καὶ κατέλαβον τὸν Μανασσῆ ἐν δεσμοῖς καὶ ἔδησαν αὐτὸν ἐν πέδαις καὶ ἤγαγον εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ ὡς ἐθλίβη, ἐζήτησε τὸ πρόσωπον Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἀπὸ προσώπου Θεοῦ πατέρων αὐτοῦ. Καὶ προσήυξατο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ· καὶ ἐπήκουσεν τῆς βοῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· καὶ ἔγνω Μανασσῆς ὅτι Κύριος αὐτὸς ἐστὶ Θεός. Καὶ μετὰ ταῦτα ὤκοδόμησε τεῖχος ἔξω τῆς πόλεως ... καὶ ὕψωσε σφόδρα. Καὶ κατέστησε ἄρχοντας τῆς δυνάμεως ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι ταῖς τειχίρεσιν ἐν Ἰούδα καὶ περιεῖλε τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλοτρίους καὶ τὸ γλυπτὸν ἐκ οἴκου Κυρίου καὶ πάντα τὰ θυσιαστήρια, ἃ ὤκοδόμησεν ἐν ὄρει οἴκου Κυρίου καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔξωθεν τῆς πόλεως. Καὶ κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον Κυρίου καὶ ἐθυσίασεν ἐπ’ αὐτὸ θυσίαν σωτηρίου καὶ αἰνέσεως καὶ εἶπε τῷ Ἰούδα τοῦ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραήλ».

26. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, Ἡ Οἰκουμενικὴ καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ Ἀποστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήνα 1981, σ. 14.

Μετάφραση

... Ὁ (βασιλιάς) Μανασσῆς ἀποπλάνησε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοὺς Ἰουδαίους γενικά, ὥστε νά πέσουν στό κατάντημα τῆς Εἰδωλολατρίας, περισσότερο μάλιστα ἀπό ὅλα τὰ Ἔθνη, πού εἶχε ἐξαφανίσει ὁ Κύριος ἀπό μπροστά τους. Καί μίλησε ὁ Κύριος στόν Μανασσῆ καί στό λαό του καί δέν ὑπάκουσαν. Τότε ξεσήκωσε ὁ Κύριος ἐναντίον τους τοὺς στρατηγούς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀσσυρίων καί συνέλαβαν τόν Μανασσῆ καί τόν ἔδεσαν. Δεμένο μέ χειροπέδες τόν ὠδήγησαν στή Βαβυλῶνα. Ὁ Μανασσῆς, ὅταν βασανίσθηκε, ἀναζήτησε πάλι τόν Θεό τῶν Πατέρων του. Προσευχήθηκε πρὸς αὐτόν καί ὁ Θεός τόν ἄκουσε. Ἦκουσε δηλαδή ὁ Θεός τὴν κραυγή πού ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πονεμένη προσευχή του καί τόν ξανάφερε στήν Ἱερουσαλήμ

καὶ τοῦ ξανάδωσε τόν Βασιλικό Θρόνο. Ἦμαθε ὁ Μανασσῆς ὅτι μόνον ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Στὴ συνέχεια ἀνοικοδόμησε τὸ τεῖχος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ... καὶ τὸ ἔκανε πολὺ ψηλὸ. Καὶ ἐγκατέστησε στρατηγούς σὲ ὅλες τίς πόλεις τῆς Ἰουδαίας πού περικεῖχε. Τότε ἐξαφάνισε τὰ ἀγάλματα τῶν ξένων θεῶν καὶ τὸ γλυπτό ἄγαλμα πού ἦταν στό Ναὸ τοῦ Κυρίου. Ἀκόμη ὅλους τοὺς βωμούς πού εἶχε ἀνοικοδομήσει προηγουμένως στό ὄρος τοῦ Κυρίου στήν Ἱερουσαλήμ τοὺς κατέστρεψε καὶ τοὺς πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη. Καὶ ἔχτισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου καὶ θυσίασε σὲ αὐτὸ θυσίαν εὐχαριστίας γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ δοξολογίας στόν Θεό. Καὶ διέταξε τόν Ἰουδαϊκὸ Λαὸ νά λατρεύει μόνον τόν Κύριον, τόν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. (Β΄ Παραλ. 33, 9-16)

